

Col·lecció Nacional d'Art Contemporani

(Adquisicions 2025 – Pla Integral de les Arts Visuals)

**Proposta de la comissió per a l'adquisició i la
Patrimonialització de l'art contemporani**

Juliol 2025

JORDI ABELLÓ

Reus, 1970

La seva obra ha tingut i té un protagonista, l'home: l'home i la seva existència, les seves misèries, la seva soledat, la seva angoixa, els seus dubtes, la seva humanitat en el sentit més ampli. En la seva recerca plàstica els rostres, com a imatge de l'home, han ocupat un espai preferencial. Cada rostre constitueix un personatge que porta en la seva expressió i en els seus trets la seva pròpia història, les seves vivències.

Un treball, subtil, molt elaborat, gens complaent, que en síntesi ens parla de la fragilitat de l'ésser humà i que ens recorda constantment la debilitat i fugacitat de la nostra existència. Els seus temes universals van i venen, com es pot veure a través de la seva intensa trajectòria.

L'artista sol treballar per sèries, les que van des del 2002 amb *Laughing shadows*, fins a *War*, pertanyen a les característiques apuntades. Sobre la guerra tornarà al 2012 amb la seva sèrie *Disaster of War*. Amb *Overpainting* (2007), els seus rostres es fan més presents, ocupen gairebé tot el pla pictòric. En ells hi ha un pes molt important donat al dibuix que queda lleugerament amagat sota una mena d'atmosfera que ens permet veure múltiples i variades expressions en les que Goya i Bacon constitueixen uns referents importants.

La sèrie *Dictadors* 2008, representa un canvi conceptual i formal rellevant. Les figures adquireixen una major corporeïtat. Sense voler representar a cap individu en particular. Els gestos, les actituds i certs trets de les seves figures ens recorden no solament a determinats dictadors sinó també a coneguts polítics.

Aquesta obra té continuïtat en la sèrie *Zoo*, en la qual mostra la transformació d'aquests personatges en rabiosos animals que acabaran sent admirats i devorats pels goril·les del ZOO. Posteriorment, el 2012, segueix amb l'obra *La Risa de la Hiena*, (2012) un llibre amb textos de Rafael Argullol on presenta una sèrie de dibuixos de polítics, dictadors i criminals de guerra. No gaire lluny d'aquesta sèrie, es troba la sèrie *Bank* (2012), un conjunt de retrats d'aquests personatges que considera nefastos, que com diu Rosa Comes, són retrats magistrals que estudien uns rostres anodins per trobar-ne veritats: l'origen de la cobdícia i els límits de l'avarícia.

Títol: BANK

Any: 2009

Tècnica: Vídeo projecció, pintures, dibuixos i fotografies

Dimensions: 15 dibuixos acrílic sobre paper de 40 x 29 cm; vídeo *Buitres* de la sèrie *Bank* 3m 52s, còpia 1/3

Procedència: Artista

Dipositari: Museu de Reus

Preu: 7.750,00 € + 10% IVA (775,00 €) = 8.525,00 €

El procés de treball es va desenvolupar en diferents fases. En primer lloc, Abelló va fer una sèrie de retrats de banquers a partir de les fotografies que sortien en diferents notícies d'economia dels diaris. Després, va lliurar els retrats originals als voltors de la reserva natural de Nonaspe que els van intervenir i "reinterpretar" a la seva manera. Tot el procés va quedar gravat en vídeo i està disponible a través del web de l'autor. Només es pot visualitzar en unes coordenades concretes que coincideixen amb les seues d'entitats bancàries.

Amb aquest treball, Abelló vol retratar l'actual escenari de crisi econòmica. Amb la idea de democratitzar l'art vol que els ciutadans formin part de la creació artística. L'autor defineix el seu projecte com una obra coral en la qual utilitzant diversos suports s'inspira en banquers d'àmbit nacional i internacional molt coneguts i de rigorosa actualitat. L'artista ha treballat el reflex de l'avarícia en la cara de cada individu i després les ha comparat amb el rostre del voltor, un ocell rapaç que en opinió de Jordi Abelló guarda la mateixa mirada i gest que el banquer.

PEP AGUT

Terrassa, 1961

El treball de Pep Agut, de vegades emmarcat en el postconceptualisme de la dècada de 1990 a Espanya, reflexiona en gran mesura sobre el paper de l'artista, els problemes de representació i el lloc de l'art. Agut, que sovint fa servir certa ironia, manifesta una posició crítica pel que fa a l'autoria i al món de l'art. Un món que entén com a producte d'una societat marcada pel espectacle en què l'art es veu reduït a mera mercaderia econòmica i a una escenografia elemental que reverteix en el sistema neoliberal.

Els seus projectes i obres, en què utilitza diferents mitjans i tècniques, són el resultat de llargs i intensos processos d'investigació, l'objecte fonamental dels quals és tornar a l'art la seva dimensió d'espai públic atemporal on la narrativa i el text solen sorgir com a factors inherents a la mateixa plàstica; l'artista mateix reconeix sentir-se més permeable a escriptors com Maurice Blanchot o Emmanuel Lévinas que als artistes contemporanis.

Pep Agut va estudiar a la Facultat de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona entre 1979 i 1984. L'any 1980 va fundar a la mateixa ciutat el Grup Tal Taca, un espai alternatiu d'art contemporani que es va mantenir actiu fins al 1983. Entre 1988 i 1991 va viure a Colònia, fins que va ser convidat a París com a artista resident per la Fondation Cartier. Des del 1993 viu i treballa a Terrassa.

Al llarg de la seva trajectòria, Agut ha coordinat i participat en nombrosos seminaris, conferències i debats sobre art. El seu treball ha estat present a la 45a Biennial de Venècia (1993), Prospekt (1996) o la 11a Biennial de Sidney (1998), i ha mostrat la seva obra de manera individual i col·lectiva en institucions com el Tel Aviv Museum of Art (1993) i el MACBA de Barcelona (2000), entre altres.

Títol: HÉRCULES

Any: 2007

Tècnica: Impressió digital d'una transparència; 137 fotografies realitzades en col·laboració amb Jordi Canyameres i botes utilitzades per l'artista en la performance

Dimensions: 180 x 229 cm i fotografies 18 x 24 cm

Procedència: Galeria Àngels Barcelona

Dipositari: Morera. Museu d'Art Modern i Contemporani de Lleida

Preu: 20.800,00 € + 21% IVA (4.368,00 €) = 25.168,00 €

Hércules és un dels projectes més significatius d'Agut i representa una aportació rellevant a l'art contemporani català per la seva reflexió crítica sobre el paper de l'artista, la mercantilització de la cultura i el sistema de l'art. A través d'una combinació de fotografia i performance, l'artista qüestiona la construcció d'identitats artístiques i el paper de l'artista dins del star-system, així com la conversió de l'art en espectacle. Amb referències a la tradició i l'avantguarda, com el quadrat negre de Malévich, *Hércules* estableix un diàleg amb la història de l'art mentre desafia les dinàmiques del mercat i la institucionalització de la pràctica artística.

La seva dimensió performativa i relacional, que implica directament el públic, amplia els límits del llenguatge artístic i contribueix a una comprensió més àmplia de l'art com a espai de debat i interacció. La performance realitzada a la galeria àngels barcelona el dia de la seva inauguració aporta, amb humor, un cert retrat col·lectiu del moment i de les dinàmiques pròpies del sistema de l'art.

MAGDA BOLUMAR

Caldes d'Estrac, 1936

Magda Bolumar destaca com una figura única entre les artistes femenines de l'era franquista, notable per evitar la marginació i aconseguir el reconeixement per la seva obra en diversos moments de la seva carrera. Va ser una figura clau dins de l'avantguarda catalana i va compartir amistats i col·laboracions amb artistes masculins destacats de l'època, com Joan Brossa, Cirici Pellicer, Tharrats i Tàpies. A la dècada de 1960, es va fer especialment coneguda per les seves "Xarpelleres," peces innovadores de sac que evocuen un vincle profundament personal i poètic amb la natura.

Magda Bolumar va començar els seus estudis el 1948 al taller del pintor Rafael Estrany, deixeble de James Ensor. Posteriorment, va continuar la seva formació a l'Escola d'Arts i Oficis de Mataró. El 1954 va establir contactes amb diversos membres del grup Dau al Set i amb el escultor Moisès Villelia, un dels fundadors del grup Arte Actual. Més endavant es va casar amb Villelia, iniciant una exploració conjunta dels materials primaris a l'art. Bolumar és especialment reconeguda per les seves Xarpelleres, que es van exposar per primera vegada a Barcelona el 1960. Aquesta sèrie subratlla la importància de la matèria i la textura, alineant-se amb els principis de l'Informalisme. No obstant això, les obres de Magda Bolumar són essencialment constructivistes, amb l'estructura com a element central a causa de la tensió creada pels fils utilitzats en la seva composició.

L'artista no classifica la seva obra dins del moviment Informalista. Considera que la necessitat d'associar els artistes amb les figures masculines dominants de la història de l'art ha portat a una reinterpretació de la relació matèria-avantguarda, resultant en una lectura Informalista de l'art espanyol. A través de l'embordat de les seves xarpelleres, Magda Bolumar busca apropar-se a la vida de manera poètica.

Títol: LA MOSCA

Any: 1981

Tècnica: Tècnica mixta sobre xarpellera

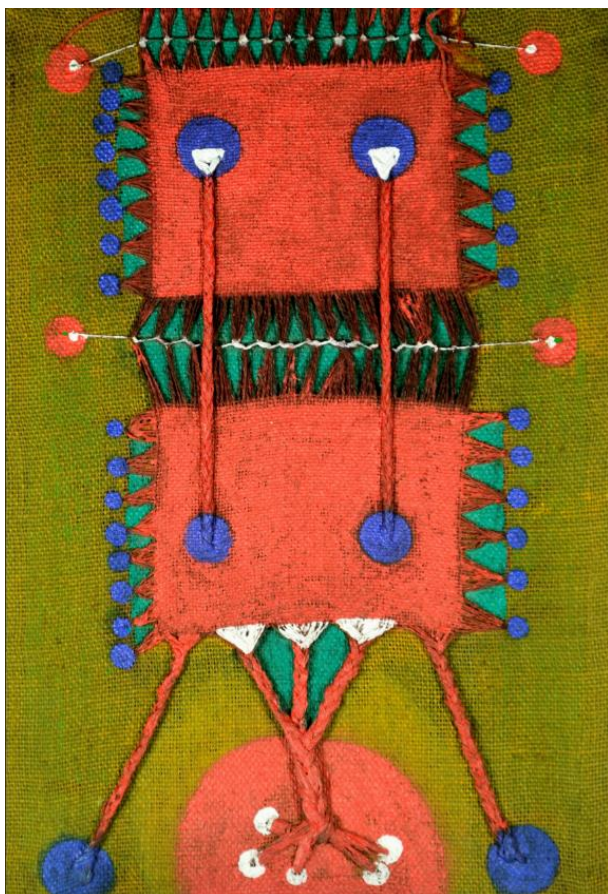
Dimensions: 140 x 100 cm

Procedència: Galeria Mayoral

Dipositari: Morera. Museu d'art modern i contemporani de Lleida

Preu: 23.000,00 € + 21% IVA (4.830,00 €) = 27.830,00 €

Indagar en el passat per descobrir l'obra d'artistes com Magda Bolumar, que va desenvolupar la seva trajectòria artística al costat de la seva parella i de manera conjunta amb ell, l'escultor Moisès Villèlia, creador del grup Art Actual de Catalunya i pertanyent al grup dels informalistes catalans, és fonamental per completar aquesta part de la història que l'androcentrisme ha invisibilitzat. I és que la unió de la Magda i en Moisès és, sens dubte, un dels exemples d'intercanvi més productius i enriquidors del segle XX en l'àmbit artístic de casa nostra. No obstant això, la crítica artística del moment –marcada per la dictadura franquista– i els estrictes cànons que encara avui regeixen la història de l'art tradicional fan que el matrimoni Villèlia-Bolumar no hagi tingut el reconeixement que mereix la seva obra. Sobretot, la figura d'ella, és un clar exemple de la necessitat de fer una relectura de les avantguardes hispanes. La seva obra té un enorme interès, tant des del punt de vista individual –per l'originalitat i la precisió en el tractament del material i del llenguatge– com per entendre alguns aspectes importants de l'obra d'en Moisès –perquè hi ha obres que adquireixen més rellevància quan es confronten i s'interpreten conjuntament.

Títol: SENSE TÍTOL

Any: 1960

Tècnica: Tècnica mixta sobre xarpellera

Dimensions: 54 x 38 cm

Procedència: Galeria Mayoral

Dipositari: Museu de Granollers

Preu: 15.000,00 € + 21% IVA (3.150,00 €) = 18.150,00 €

El que fa que aquesta artista sigui singular és que va ser una de les poques dones de la dictadura que va estar integrada i vinculada als cercles de l'avantguarda artística de Catalunya, àmbit en què va aconseguir èxits considerables en determinats moments de la seva vida. Com diem, va ser companya i amiga dels grans noms masculins reconeguts del moment: Joan Brossa, Cirici Pellicer, Antoni Cumella, Joan Prats, etc. Va exposar a les principals galeries dels anys seixanta i setanta de Barcelona, com ara la galeria Gaspar, o a la galeria Kira de Palma de Mallorca, i va participar en exposicions que tenien com a finalitat renovar l'enfosquit art oficial de l'època.

No obstant això, l'obra de Magda Bolumar no ha transcendit, no surt als manuals escolars ni a les col·leccions dels museus, ja que s'escapa de la simple lectura superficial que té tradicionalment la història de l'art coneguda. Va ser popular sobretot durant els anys seixanta per les seves xarpelleres i els seus dibuixos, dissenys en materials diversos que suggereixen, d'una manera molt personal i poètica, un món natural que va de l'insecte més petit al cosmos.

LUZ BROTO

Barcelona, 1982

Viu i treballa a Barcelona. Es llicenciada en Belles Arts i té el doctorat *Arte en la era digital. Creación Intermedia* per la Universitat de Barcelona. Va fer el post-màster *Critical Habitats* en el departament d'arquitectura, en el Royal Institut of Art d'Estocolm.

Els seus treballs sorgeixen de l'exploració dels condicionants d'un lloc o situació, com són els elements arquitectònics i infraestructures, el seu entorn urbanístic o posició en el territori, les seves estructures organitzatives, normes i protocols. A partir d'ells proposa mínimes operacions que modifiquen la manera de funcionar d'aquests espais i possibiliten nous usos i relacions. Les seves propostes solen activar dimensions desconegudes i requereixen delicats processos de diàleg i negociació.

Ha desenvolupat projectes d'intervencions específiques, en col·laboració amb institucions i en diferents contextos i països durant gairebé quinze anys. Ha rebut beques de recerca i producció del Royal Institute of Art, BCN Producció o Blueproject Foundation, els premis Art Nou i Premi Miquel Casablanca i participat en les residències LIPAC de Buenos Aires o FLORA de Bogotá.

Les últimes exposicions que ha dut a terme són *Handshake*. Kevin Space, Viena, 2024; *Exponer las columnas 2*. Dilalica, Barcelona, 2022; *Posar-se al lloc de l'altre*. Museu de Granollers, Granollers, 2021; *Cuatro paredes*. Ethall, Barcelona Gallery Weekend, Barcelona, 2021; *Exponer las columnas*. Dilalica, Barcelona, 2019; *Mover los papeles*. Santlluc, Barcelona, 2019; *Una sala de exposiciones, una capilla, un río, un teatro, un solar, una plaza, una biblioteca*. García Galeria, Madrid, 2016; *+10.03*. Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, Barcelona, 2016; *Durante la exposicion el centro permanecerá abierto*. Centre d'Art Lo Pati, Amposta, 2015; *274,59 m2*. Blueproject Foundation, Barcelona, 2015; *17 m*. ADN Galeria, Barcelona, 2014 i *Atar cabos*. García Galeria, Madrid, 2014.

La seva obra es troba a les col·leccions del MACBA, del MUSAC, del Museo de Arte Contemporáneo de Bogotá i del Museu de Granollers.

Títol: CONTACTAR CRISTALES ENFRENTADOS

Any: 2023

Tècnica: Instal·lació. Vidres, llistat i fotografia

Dimensions: varies

Procedència: etHall. Contemporary Art Gallery

Dipositari: Museu de Granollers

Preu: 30.000,00 € + 21% IVA (6.300,00 €) = 36.300,00 €

El treball de Luz Broto atén a l'ús de l'espai construït i a les relacions socials que aquest genera. Realitza intervencions específiques en espais tant públics com privats i a diferents escales, com les de l'arquitectura, l'urbanisme o el territori.

En aquest projecte l'artista posa en contacte diferents espais interiors de la ciutat de Barcelona, on viu, seguint el seu interès per reforçar la idea del comú en l'entorn urbà. La intervenció consisteix a ajuntar els vidres de finestres que es troben enfrontades des d'edificis diferents i a la mateixa altura del sòl. Per a això s'han extrets els vidres d'una sèrie de finestres i s'han substituït per altres nous iguals. Les parelles de cristalls extrets, de grandàries dispars i provinents de diferents tramats urbans, es presenten amb les seves cares exteriors en contacte, eliminant la distància que existia prèviament entre ells.

L'origen del projecte va ser la coincidència entre la finestra de la seva habitació i la de la seva veïna, al poble on va créixer. Reprenent aquell fet l'artista reuneix aquest primer parell de finestres i estén després l'acció cap a la ciutat.

TOM CARR

Tarragona, 1956

Tom Carr viu i treballa a Sant Quirze del Vallès. És escultor i professor de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC) de Barcelona, ha impartit classes a l'Escola Massana durant més de 20 anys, i també ha impartit cursos i conferències a l'SCHOOL of Visual Arts (SVA) de Nova York, el Centre Galego de Arte Contemporànea de Santiago, entre d'altres.

Des de la seva primera exposició el 1981 a l'Espai 10 de la Fundació Joan Miró de Barcelona ha exposat al llarg de tots aquest anys en museus i espais d'art arreu del món, tant en mostres monogràfiques com col·lectives.

Principalment treballa la fusta, la terra xamota i l'acer. Ha dissenyat espais lumínics i instal·lacions escultòriques, tant interiors com per l'espai públic.

Les exposicions individuals destacades dels darrers anys són *In Between*, Leu Art Gallery, Tennessee, 2023; *Tom Carr. De la gravedad a la luz*, Museo Florencio de la Fuente, Requena, 2022; *Tom Carr: Buigas, Aqua et Lux*, Torre Vella, Salou, 2022; *El lloc i l'instant*, Museu d'Art Modern de Tarragona, 2020; *En in hoc*, Quiosk Gallery, Tremp, 2019; *A Midsummer Night's Dream*, La Trastera, Segur de Calafell, 2018; *Don't Peek*, Llibreria No Llegiu, Barcelona, 2018; *Tom Carr, Dualitats*, Museu Can Mario, Fundació Vila Casas, Palafrugell, 2015; *Reality or illusion*, Cecile R. Hunt Gallery, Missouri, 2015; *Ecos de Carles Buigas*, Centre Cultural El Casino, Manresa, 2015; *Ecos de Carles Buigas*, Centre Cultural El Carme, Badalona, 2014; *Tom Carr, here and there*, Leu Gallery, Tennessee, 2014; *Reverberatio*, La Sala, Vilanova i la Geltrú, 2013; *Ecos de Carles Buigas*, Museu d'Art de Cerdanyola; *Turritopsis... los límites de la escultura*, Centro de Arte Contemporáneo Huarte, Huarte, 2013; *Eco*, Fundació VallPalou, Lleida 2012; *Barely red*, Artloft, Reus, 2011; *Barely there*, Galeria Astarté, Madrid, 2011 i *Reverberation*, Sala d'exposicions de la UAB, Bellaterra, 2011.

Títol: WHITE HÉLIX

Any: 2011

Tècnica: Fusta pintada i cordill

Dimensions: 220 x 70 x 76 cm

Procedència: Galeria Mayoral

Dipositari: Pendent

Preu: 10.800,00 € + 21% IVA (2.520,00 €) = 13.068,00 €

L'obra de Tom Carr s'endinsa en les relacions entre l'art, la tecnologia i la societat de consum, convertint-lo en un referent en l'anàlisi crítica de les dinàmiques culturals actuals. Destaca per la seva capacitat d'integrar materials industrials i elements tecnològics en les seves obres, creant peces que reflexionen sobre les transformacions socials i l'impacte de la tecnologia en la nostra vida quotidiana.

Una de les raons que fa important la seva figura és la relació amb el món contemporani: les seves obres sovint aborden temes com el consumisme, la identitat digital, i la interacció entre l'ésser humà i la màquina. Les seves escultures, moltes vegades caracteritzades per l'ús de metalls, plàstics i altres materials industrials, presenten una estètica que barreja allò industrial amb allò artístic, oferint una visió crítica sobre l'impacte de la producció massiva i la industrialització.

VERA CHAVES BARCELLOS

Porto Alegre (Brasil), 1938

Nascuda a Porto Alegre (Brasil), des de la dècada de 1980 viu entre Barcelona, Espanya i Viamão, ciutat que forma part de l'Àrea Metropolitana de Porto Alegre.

Durant la dècada de 1960 es va dedicar al gravat després d'haver estudiat al Regne Unit i als Països Baixos. El 1975, va aprofundir els seus coneixements de tècniques gràfiques i fotografia al Croydon College gràcies a una beca del British Council.

L'artista és una de les fundadores de Nervo Óptico (1976-78) i Espaço N.O. (1979-82), i també de la galeria Obra Aberta a Porto Alegre, Brasil (1999-2002). Des del 2009 l'Arxiu MACBA manté part dels arxius del Fons Nervo Òptic / Espaço N.O., a partir d'una donació de Vera Chaves Barcellos.

Chaves ha participat a varies exposicions des de 1960, destacant les mostres individuals: MAM-Museu de Arte Moderna do Rio de Janeiro, Brasil; Pinacoteca do Estado de São Paulo, Brasil; Centro de Arte y Comunicación, CAYC, Buenos Aires, Argentina; San Roc Chapel, Valls; Museu d'Art de Girona; MASP[1] Museu de Arte de São Paulo, São Paulo, Brasil. Ha participat a diverses exposicions col·lectives, destacant: Pabellón brasileño de la 37a Biennale di Venezia, Italia; 9a, 14a, 20a Bienal de São Paulo, São Paulo, Brasil; Bienal de La Habana, Cuba; Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid; Museu de Arte Contemporânea da Universidade de São Paulo, Brasil; Instituto Nacional de Bellas Artes, DF, México; Museu de Arte Moderna de São Paulo, São Paulo, Brasil; 5a Bienal do Mercosul, Porto Alegre, Brasil; Museo de Arte Moderno de Bogotá, Colombia; Hammer Museum, Los Angeles, EEUU; Brooklyn Museum, NYC, EEUU.

Recentment l'artista ha participat a les exposicions: *To Write Down All Their Names*, Museo Helga de Alvear, Cáceres (2023) i *Palais Populaire*, Berlin (2022); *Off Register: Publishing Experiments by Women Artists in Latin America, 1960-1990* (2023), Center for Book Arts, New York, EEUU, *Chão da Praça: obras de la colección Pinacoteca* (2023), Pinacoteca de São Paulo, Brasil; *O estranho desaparecimento de Vera Chaves Barcellos* (2023), Fundação Iberê, Porto Alegre, Brasil; *Los enemigos de la poesía: resistencias en América Latina*, Museo Reina Sofía, Madrid (2021). *Radical Women: Latin American Art, 1960-1985*, en Hammer Museum, EEUU, Brooklyn Museum, EEUU, i Pinacoteca de São Paulo, Brasil (2018).

Les seves obres es troben a nombroses col·leccions públiques i privades: Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid; MACBA, Barcelona; Fundación Helga de Alvear, Cáceres; Pinacoteca de São Paulo, Brasil; MAC-Museu de Arte Contemporânea da Universidade de São Paulo, Brasil; MAM-Museu de Arte Moderna de São Paulo, Brasil; Jorge M. Pérez Collection, Miami, EEUU; MARGS-Museu de Arte do Rio Grande do Sul, Porto Alegre, Brasil; MACRS-Museu de Arte Contemporânea do Rio Grande do Sul, Porto Alegre, Brasil; MAC-Museu de Arte Contemporânea do Paraná, Curitiba, Brasil.

Títol: MEMÒRIA DE BARCELONA

Any: 1977-2022

Tècnica: Impressió de tintes pigmentades sobre paper cotó

Dimensions: Conjunt de 9 fotografies. 19 x 27,5 cm c/u.

Edició 1/5 + PA

Procedència: Vera Chaves Barcellos

Dipositari: MNAC, Museu nacional d'Art de Catalunya

Preu: 5.454,55 € + 10% IVA (545,45 €) = 6.000,01 €

Abans de mudar-se a Barcelona als anys 80, Chaves ja mantenia una relació a amb la ciutat. Durant els seus viatges de recerca, Barcelona es presentava com una ciutat de possibilitats, experimentació i llibertat, especialment per a una artista provinent d'un país encara sota dictadura militar. *Memòria de Barcelona* es va realitzar als anys 70, a la Barcelona de la transició i documenta les lluites ideològiques i polítiques que es reflectien als murs de la ciutat. Els cossos d'aquell moment ocupaven els carrers i els grafitis ressonaven les veus de col·lectius feministes, grups anarquistes, organitzacions obreres i sindicalistes, en una Catalunya acabada d'alliberar del franquisme. El treball explora els límits del llenguatge i els seus usos, qüestionant categories artístiques com l'originalitat i l'autenticitat, sovint mitjançant imatges repetides. L'obra convida a reflexionar sobre la relació entre l'individu, el cos i la natura, a més d'explorar les fronteres entre la realitat i la representació, així com entre el document i la independència de l'objecte artístic. Vera Chaves és una artista singular en el context i l'estructura de la ciutat de Barcelona. Amb doble nacionalitat, la seva mirada no és la d'algú aliè al context, sinó la d'una persona que ha escollit viure en una Barcelona en transformació constant. La identitat i la transitorietat ocupen un lloc central a la seva pràctica.

ADRIÀ CIURANA

Figueres, 1985-2018

Adrià Ciurana va néixer a Figueres el 1985. Es va llicenciar en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Va morir l'any 2018. En el curt temps que va treballar, va produir una obra artística d'una maduresa sorprenent. Va experimentar amb múltiples disciplines com el vídeo, la instal·lació, la pintura figurativa, abstracta, la performance, l'escultura, la fotografia... Nét de l'escriptora Maria Àngels Anglada, també es va dedicar a l'escriptura i va col·laborar amb el poeta Àngel Rodríguez.

Va col·laborar amb nombrosos artistes empordanesos entre els quals destaca Jordi Mitjà, amb qui tenia una gran amistat i amb qui va produir obres a quatre mans.

Des de l'any 2002 va participar en exposicions col·lectives i individuals. L'any 2013 va obtenir el Grand Prix de la Biennale Jeune Création Européenne de Montrouge i el Premi Sala d'Art Jove. Un any després, la seva proposta d'exposició *Hipnosis* va ser seleccionada per itinerar pel territori amb una de les dues *Exposicions viatgeres* de la Diputació de Girona, que el 2015 es va poder veure al Museu de l'Empordà de Figueres. El mateix any, forma part de l'exposició col·lectiva *Verse-Veure's* que van organitzar les ciutats de Figueres i Santillana del Mar, i el 2017 la Diputació de Girona selecciona una de les seves peces per formar part de la IX Biennial de Girona a la Casa de Cultura.

L'any 2024 es va presentar una retrospectiva de la seva obra al Museu de l'Empordà amb un catàleg que recull textos dels comissaris Manel Grávalos i Jordi Mitjà, del crític d'art i amic personal de Ciurana, Eudald Camps i de la crítica i comissària d'art Alexandra Laudo.

Títol: Sant Jeroni

Any: 2013-2016

Tècnica: Oli sobre tela

Dimensions: 205 x 285 cm (total obra); 205 x 190 cm (tela central); 205 x 95 cm (tela lateral)

Procedència: Particular (parets artista)

Dipositari: Museu de L'Empordà

Preu: 11.000,00 € exempt d'IVA

L'obra es va concebre com un tríptic del qual l'artista en va acabar, abans de morir, l'espai central i el lateral dret, deixant el lateral esquerre iniciat però en un estadi molt preparatori.

El cos central del tríptic mostra un retrat del cosí de Ciurana que representa sant Jeroni amb el tors descobert remetent a les representacions que del mateix sant feu Caravaggio. Iconogràficament sant Jeroni es representa amb un lleó i amb un crani que ens remet a passatges de la seva biografia. A la tela lateral, Ciurana substitueix el lleó pel seu gos, Botó. Es desconeixen les intencions de l'artista en relació al contingut que volia representar a la tercera tela, avui desapareguda.

Aquesta és una de les obres icòniques en la producció figurativa de l'artista. Adrià Ciurana va treballar recurrentment amb elements vinculats a la tradició catòlica o cristiana. Amb aquesta adquisició, el Museu comptarà amb una peça icònica de la producció de Ciurana, un dels artistes més rellevants de la demarcació de Girona dels primers 20 anys del segle XXI, que va morir massa aviat per ser reconegut com el gran artista que va ser.

JORGE CONDE

Barcelona, 1968

Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, es va formar en música i arts visuals a la University of California, San Diego (EUA), i en cinema a la National Film and Television School de Londres. Va ser artista resident a la Reial Acadèmia d'Espanya a Roma, el Museu Siqueiros de Mèxic (CDMX), el Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana (Co-net), i el Chelsea College of Arts and Design de Londres (UK).

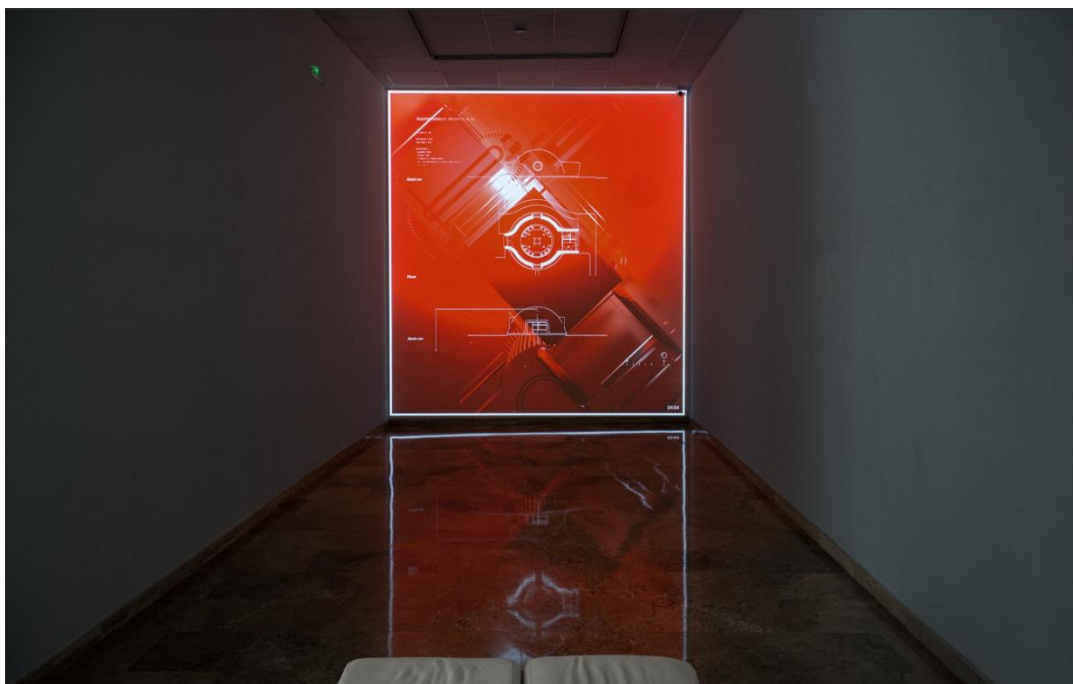
La seva pràctica artística es desenvolupa en el camp de la cultura visual híbrida, la transcodificació i la fotografia expandida, i destaca per les seves instal·lacions i dispositius sensorials multimèdia.

La vida sota pressió i la memòria en resistència són temes omnipresents en el seu treball. Creu que tant l'arquitectura com el paisatge són espais conceptuals, vivencials i dinàmics construïts, físicament i culturalment, per acumulació d'estrats en el temps. Per això ofereixen oportunitats per assolir una millor comprensió de la història i dels engranatges profunds que governen la societat.

Des de la recerca interdisciplinària amb base ètica, i molt conscient del valor inestable de la documentació fotogràfica, la seva obra reflexiona sobre l'impacte social, urbanístic i mediambiental de les transformacions que experimenten les ciutats contemporànies i les seves perifèries. Igualment, aborda els excessos de la societat d'hiperconsum i del seu model productiu "algorítmic", evidenciant les seves contradiccions internes i la seva influència en la percepció, així com el seu paper clau en els relats polítics, la construcció del paisatge, l'emergència climàtica, i les tensions entre història i memòria.

Ha exposat al Museo d'Arte Contemporanea di Roma (MACRO) a Itàlia, la Reial Acadèmia d'Espanya a Roma (RAER), l'Institut Cervantes de Berlín, Tabacalera Promoción del Arte, la galeria Ponce-Robles, el CEART i la Reial Acadèmia de Belles Arts de San Fernando a Madrid, Arts Santa Mònica, la Sala d'Art Jove i el Centre Cultural "Círculo de Lectores" a Barcelona, l'IVAM, el Museu de Belles Arts i el Centre del Carme Cultura Contemporània (CCCC) a València, el CAC-Casal Solleric de Palma, el Tinglado 2, MÈDOL Centre d'Arts Contemporànies i el Museu d'Art Modern (MAMT) a Tarragona, la Biennal d'Art Contemporani de Girona, el IAACC Museo Pablo Serrano a Saragossa, el MNACTEC de Terrassa, el Musée de l'Elysée i la Fabienne Levy Gallery de Ginebra i Lausanne (Suïssa), i el Mandeville Center for the Arts a San Diego (EUA). Ha participat en esdeveniments rellevants com ara els festivals PhotoEspaña (Madrid), Remo Brindisi (Ferrara, Itàlia), SCAN Tarragona, la Biennal de Fotografia de Còrdova, i les fires ARCO Madrid, Artissima (Torino, Itàlia), Philadelphia Fine Art Fair i Art Miami (EUA).

L'obra que es proposa es la investigació realitzada amb una beca a la innovació i la recerca en l'àmbit de les arts visuals (OSIC-Generalitat de Catalunya, 2021). L'obra ha estat produïda amb un ajut a la producció del Ministeri de Cultura (MCD 2023) i amb el suport del Museu d'Art Modern de Tarragona (MAMT).

Títol: SARCOPHAGUS

Any: 2023

Tècnica: Instal·lació formada per tres actes

Dimensions: Acte I: videoprojecció mural de gran format amb àudio (22'01"); Acte II: 5 constructes fotogràfics (45x41 cm. c/u. + marc); Acte III: 2 transparències en 2 caixes de llum (35x45x9 cm c/u.)

Edició: 1/3 + AP

Procedència: Artista

Dipositari: MAMT, Museu d'Art Modern de Tarragona

Preu: 17.500,00 € + 10% IVA (1.750,00 €) = 19.250,00 €

L'obra proposa una experiència audiovisual de gran format potent, enriquida, formalitzada com a instal·lació i construïda en 3 actes. Estructurada en quatre moviments, aquesta peça fuig dels aspectes narratiu i documental per oferir una experiència visual i sonora poderosa capaç de dislocar el temps històric i fer possible la convivència de diferents visions sobre el que és i ha estat nuclear. En certa manera, està plantejada com una aproximació abstracta als secrets de l'energia nuclear, la seva generació, la seva potència i les evocacions paisatgístiques, arquitectòniques i ecosocials que porta a la nostra memòria.

Els plànols de les centrals nuclears de primera generació (Vandellòs 1, José Cabrera-Zorita i Santa María de Garoña) i de la colònia industrial Hifrensa així com de les edificacions auxiliars de Vandellòs 1 projectades per Antonio Bonet Castellana (pavellons meteorològic, telefònic i de vigilants), desenvolupats per l'arquitecte Carlos Gonzalvo (URV i Universitat de Girona), també contribueixen a aquesta especulació oberta sobre els futuribles de l'arquitectura nuclear i les marques al paisatge.

L'obra incorpora materials de nova creació, imatges originals, imatges històriques i d'arxiu familiar, així com enregistraments d'àudio realitzats a la perifèria de les centrals nuclears i processats digitalment sobre bases electròniques.

AGNÈS ESSONTI LUQUE

Barcelona, 1996

Agnès Essonti Luque és una artista camerunesa i espanyola, el seu treball aprofundeix en els problemes fonamentals de la identitat, cultura i ascendència.

A través de la seva pràctica explora i repta les complexitats de la cultura de la pertinença i la identitat fent ús d'una varietat de mitjans artístics, incloent fotografia, vídeo i performance. Aquests mitjans es transformen en eines que Essonti configura i reconstrueix els seus propis records, oferint una visió introspectiva de la seva pròpia herència i experiències.

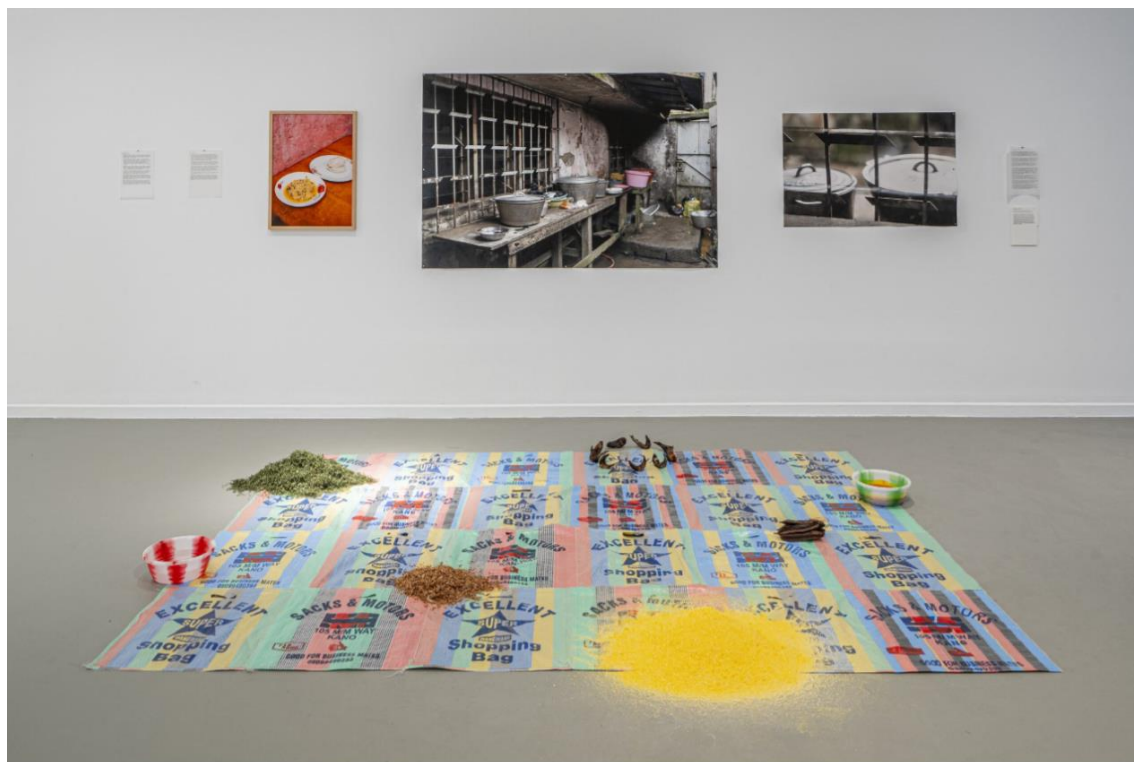
Influenciada profundament per moviments descolonitzadors i l'activisme, el treball d'Essonti Luque lúdia amb temes d'auto[1]representació, narratives d'identitat i pertinença i les polítiques del menjar, aportant una plataforma per a la introspecció i el diàleg sobre la representació i resistència cultural.

El treball d'Essonti ha estat presentat en una varietat d'exposicions nacionals i internacionals, incloent *Foodscapes*, al pavelló espanyol de la 18a edició de la Biennial d'Arquitectura de Venècia (2023), *1384 Days Wide* a Bamako Encounters (2015), la 14a Bienal de Africana a Espanya (2022), la XI Biennial d'Art de Lanzarote i Something Else in Cairo (2023).

Va presentar les seves performances Bayam Sellam al Museu Nacional Thyssen-Bornemisza i La Bissaperie a MNCARS.

La peça presentada és una instal·lació conformada per una catifa SacksandMotors, cubells de plàstic, diferents ingredients secs i fotografies impreses en paper fotogràfic i paper de ceba. La catifa es va confeccionar en col·laboració amb el taller del Sindicat Popular de Venedors Ambulants (Top Manta).

Va ser produïda i presentada per primer i únic cop a l'exposició *Generaciones 2024* de la Casa Encendida (Madrid) i ha marcat un abans i un després en la seva investigació a través del format instal·latiu i expositiu presentat.

Títol: A MI DE PETITA EM DONAVEN NOSTÀLGIA A CULLERADES

Any: 2024

Tècnica: Instal·lació d'objectes i impressió en paper fotogràfic i paper de ceba

Dimensions variables

Procedència: Galeria Bombon projects

Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Preu: 8.000,00 € + 21% IVA (1.680,00 €) = 9.680,00 €

Aquesta peça d'Essonti és especialment rellevant en la seva producció ja que recull i s'emmarca en una investigació de quatre anys sobre la gastronomia com a element de preservació de les tradicions culturals, connectant-nos tant amb nosaltres mateixes com amb el nostre entorn. En aquesta instal·lació, la cuina es conceptualitza com un espai d'experimentació i d'intercanvi de memòries, a través del qual l'artista reflexiona sobre identitats, ancestralitat i migracions. L'obra es presenta com un espai-altar, un poema visual que resignifica objectes quotidians i els dota d'un valor simbòlic i emocional.

Inspirada en el proverbi ioruba *Aje loja, orun nile* ("la terra és un mercat, el cel és casa nostra"), l'obra evoca un mercat imaginat sobre les bosses de plàstic que inunden el comerç urbà i transporten tant béns materials com memòries històriques i experiències personals. L'artista recupera records familiars del mercat on va créixer i de la seva casa per resignificar aquest espai com a punt de trobada entre generacions, persones i esperits.

EVA FÀBREGAS

Barcelona, 1988

Eva Fàbregas viu i treballa a Barcelona. La seva pràctica artística es mou entre l'escultura, la instal·lació i el dibuix.

Les seves exposicions individuals recents inclouen: *Exudates*, MAC Mataró, MANIFESTA 15 (2024); *Devouring Lovers*, Hamburger Bahnhof, Berlin (2023); *Enredos*, Centro Botín, Santander (2023); *Growths*, Biennale de Lyon, (2022); *Vessels*, Bombon Projects (2022); 2021. *Skin-like*. Kunsthall, Gent (2021); *Gut Feeling*, Centrocentro, Madrid (2019); *Those things that your fingers can tell*, Kunstverein Munchen, Munich (2019); *Polifilia*, García Galería, Madrid (2019); *First Act: Smooth Operations*. Laure Genillard Gallery, London (2017); *Picture yourself as a block of melting butter*. Fundació Miró, Barcelona (2017), entre d'altres.

Les seves exposicions col·lectives recents inclouen; *Intenció Poètica*, MACBA, Barcelona (2024); *When forms come alive*, Hayward Gallery, London (2024); *The London Open*, Whitechapel Gallery, London (2022); *La próxima mutación*. Fundació La Caixa, Barcelona (2021); *Un Momento Atemporal*. Tabacalera, Madrid (2020); Yokohama Triennale 2020. Yokohama Museum of Art (2020); *Myths of the near future*. TEA, Tenerife (2019) entre d'altres.

Les seves obres formen part de les següents col·leccions: Fundació La Caixa, MACBA, Barcelona, Fundación DKV Arteria, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Kunsthall Ghent, Centro de Arte 2 de Mayo, Fundació Vilacasas, Col·lecció Nacional de Catalunya i macLYON.

Oozing és una peça que ha estat co-produïda per al MACBA i el Centro Botín de Santander en motiu de les exposicions *Preludi intenció poètica* i *Enredos* respectivament.

Títol: OOZING

Any: 2023-2024

Tècnica: Cossos inflables de tela elàstica, pilotes inflables, aire

Dimensions variables

Procedència: Galeria Bombon projects

Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Preu: 45.000,00 € + 21% IVA (9.450,00 €) = 54.450,00 €

Treballant amb materials tous i mal·leables, la pràctica de Fàbrega abasta el compromís tàctil, la intimitat física, la relació sensorial i múltiples formes d'experimentació somàtica amb i a través dels objectes. Alliberats de les limitacions de la biologia, el desig i l'afecte flueixen en totes direccions, desdibuixant la distinció entre matèria orgànica i inorgànica. La seva obra tracta sobre l'aprenentatge a través dels dits i les escultures recorden sovint a òrgans corporals i glàndules voluptuoses, però també es fixa en pròtesis i formes de vida no humanes com a corals, pòlips i les parts reproductores de les plantes. L'obra de Fàbrega pertany a l'àmbit del somàtic, el vivencial, el gutural i l'innomenable. Pretén habitar plenament el món dels sentits, invocant un estadi pre-lingüístic per a imaginar altres cossos possibles, altres maneres de sentir, de cuidar i d'estar en el món.

L'obra es compon d'una acumulació d'escultures inflables, d'una escala immensurable, davant la qual ens tornem minúsculs. Sembla que estiguem sent testimonis d'un incontrolable creixement orgànic, un embolic simbiòtic entre obres-cossos, formes, materials i colors que provenen de mons que encara no coneixem, que ens poden portar a paisatges fantàstics i de ciència-ficció. L'escultura, a més, sembla estar viva. Podem abraçar-la, sincronitzar la nostra respiració amb la seva, sentir la seva pell com a extensió de la nostra, en un exercici de comunió tan bell com estrany.

JOAN FONTCUBERTA

Barcelona, 1955

Fotògraf conceptual, escriptor, editor, comissari i professor, que ha exercit un significatiu paper en la tasca d'aconseguir reconeixement internacional per a la història de la fotografia espanyola. Exerceix el seu treball en l'espai que queda entre els àmbits de la «realitat» i la «ficció», manufacturant il·lusions fotogràfiques lliurement inspirades en «el real». En la seva obra, aconsegueix crear un univers visual en el si del qual els conceptes de veritat i ficció estan estretament entrellaçats.

Des de mitjans dels anys vuitanta, Fontcuberta ha utilitzat la fotografia per a reflectir el dubte i la desconfiança respecte de l'autoritat, i també respecte de la veracitat de la fotografia mateixa i, per tant, de la multitud de mitjans basats en la pràctica fotogràfica. L'efectivitat del seu treball està fonamentada en un mordaç sentit de l'humor, un agut enginy i una tècnica impecable, trets comuns a la totalitat de les seves sofisticades provocacions.

Fontcuberta ha exercit com a assagista, divulgador, fotògraf, artista, comissari d'exposicions i editor. Entre els espais més representatius on ha exposat les seves obres, destaquen MACBA (Barcelona), Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia (Madrid), La Virreina Centre de la Imatge, CCCB i MNAC (Barcelona), Galeria Zabriskie (Nova York), el Museu del Hermitage (Sant Petersburg), la Universitat d'Harvard (els Estats Units), MOMA (Nova York), la Maison Européenne de la Photographie (París), l'IVAM (València), la Parc Gallery (Tòquio) i el Science Museum (Londres), entre altres, Istituto Centrale Catalogo Documentazione, Roma.

La seva obra forma part de múltiples col·leccions públiques i privades de tot el món, com la del Centre Pompidou, MOMA, MACBA o Museu Reina Sofia. Va rebre el premi David Octavious Hill per la Fotografisches Akademie GDL d'Alemanya en 1988, el Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres pel Ministeri de Cultura de França en 1994 i Premi Nacional de Fotografia en 1998. En 2011 va ser Premi Nacional d'Assaig, en 2013 va rebre el Premi Hasselblad de fotografia, en 2016 li van atorgar el Premi Ciutat de Barcelona, en 2022 reb el Doctor Honoris Causa per la Universidad 8 de Paris.

Títol: ZOOGRAFIES. Fulles de tardor caient sobre el riu Miljacka

Any: 1994

Tècnica i dimensions: Instal·lació composta d'una prova quimiogràfica original 240 x 240 cm presentada en forma de díptic (dos fragments 240 x 120 cm) en un marc vitrina; dos tiratges cromogènics 50 x 40 cm, emmarcat; una impressió digital glicée 50 x 40 cm, emmarcat, i un vídeo de 3' en bucle. Peça única.

Procedència: Àngels Barcelona Galeria

Dipositari: Museu de Granollers

Preu: 22.500,00 € + 21% IVA (4.725,00 €) = 27.225,00 €

L'obra sorgeix d'una experiència personal durant el conflicte dels Balcans. El 10 de febrer de 1994, l'artista viatjava de Munic a Tessalònica i va descobrir, llegint la revista de bord, que sobrevolaven Sarajevo. El comandant ho va confirmar per megafonia. En mirar per la finestra, només es veien núvols, serens i indiferents a la guerra que es vivia sota. Aquesta imatge va provocar una reflexió sobre la distància entre aparença i realitat, i la necessitat de fer visibles les empremtes del que sovint resta ocult.

Temps després, en un viatge a Las Palmas, l'artista va concebre una acció simbòlica inspirada en les baralles de galls. Va proposar un combat simulat entre dos galls sobre paper fotogràfic verge: un amb les potes impregnades en revelador, l'altre en fixador. Els seus moviments deixaven rastres foscos i clars, creant una composició abstracta que registra físicament la lluita i la tensió. Aquest mètode, anomenat "zoografia", no representa el combat, sinó que en conserva el rastre: petjades, esgarrapades, restes orgàniques.

L'obra esdevé una cal·ligrafia de la violència, una empremta directa del conflicte. L'artista hi vincula una anècdota del pintor japonès Hokusai, qui va representar poèticament les fulles de tardor amb les petjades de dos pollastres. Així, estableix un paral·lel entre el riu Yangtzé i el Miljacka, que travessa Sarajevo, com a metàfora visual i geogràfica de la memòria i la guerra.

RAQUEL FRIERA

Tarragona, 1978

És artista i investigadora. Es va llicenciar en Economia i Belles Arts.

Ha estat obsessionada des dels seus treballs inicials, per raons personals i col·lectives, amb el temps com a eina de control polític. Ha realitzat un recorregut sistemàtic que analitza, conceptualment i visualment, la pèrdua de temps, el temps lliure, el temps d'espera, el temps de les cures, el temps de la maternitat i, finalment, la crononormativitat com a règim temporal del poder a, respectivament: *Sobre perdre el temps* (2007), *Temps lliure* (2009), *Habana[1]Guaimaro* (2010), *One Year Women's Performance 2015-2016, 4'33"* de Raquel Frieria (2019) i, finalment, *l'Institut del Temps Suspès* (2020).

El pensament feminista l'ha acompanyada cada cop més en els seus projectes i, de fet, articula la sèrie en què treballa actualment, titulada *Feminizing Art History*. En aquesta sèrie, Raquel Frieria reinterpreta performances mítiques de la Història de l'art des d'una consciència crítica de gènere, rellegint des del propi cos les pràctiques passades i presents de diferents artistes (Tehching Hsieh, Bas Jan Ader, John Cage, On Kawara i Mladen Stilinovic). *Feminizing Art History* es submergeix així en una exploració del sentit històric d'aquestes performances, la construcció dels canons i la mateixa Història de l'art a través de desplaçaments propis del re-enactement. Es qüestiona així la funció, la imatge i el valor de les dones al nostre imaginari social i artístic.

En els darrers anys, Raquel Frieria ha exposat el seu treball al MACBA, al MNCARS, a La Virreina de Barcelona, a Centro Centro de Madrid, al MUSAC de Lleó, al Casal Sollerí de Mallorca, a la Fundació Tàpies, a la Galeria ADN Platform, a La Capella de Barcelona, així com al MUAC (Museo Universitario Arte Contemporáneo) de Mèxic, La Compagnie de Marsella, i el Projektraum LS43 de Berlín, entre d'altres col·laboracions nacionals i internacionals. Juntament amb Xavier Bassas, va fundar l'Institut del Temps Suspès el 2020.

Té obra en col·leccions públiques com del MACBA, del MAMT de Tarragona, de la Col·lecció Municipal d' Art Contemporani de Palma de Mallorca, Col·lecció Centre d'Art de les Terres de l'Ebre Lo Pati, del Museu Abellò i de col·leccions privades.

La performance *Crowded Museums* (Museus abarrotats) neix després de dos anys de recerca al MNAC i s'inscriu al programa Guèisers, comissariat per Montse Badia.

La performance va tenir lloc el 28 de gener de 2024 a la sala 45 del MNAC.

Títol: CROWDED MUSEUMS

Any: 2024

Tècnica: Registre de la performance (amb quadre i àudio)

Dimensions del quadre: 100 x 70 cm; Durada de l'àudio: 9'42''

Procedència: Artista

Dipositari: Pendent

Preu: 3.500,00 € + 10% IVA (350 €) = 3.850,00 €

Crowded Museums tracta d'identificar la normativitat museística que s'ha imposat, progressivament, contra aquella llibertat de l'experiència estètica que es proclamava en els inicis de la Modernitat. A partir d'aquesta premissa, Frieria investiga i escenifica el naixement de les galeries nacionals a Europa a mitjans del s.XIX, un moment de la història que compartia certes inquietuds sobre experiència estètica, institucions artístiques i normativitat. L'artista recupera una entrevista de 1850 a un keeper (encarregat del museu) de la National Gallery i, mitjançant un joc de composició visual, es recrea la vida dels museus abans de convertir-se en el lloc de contemplació i consum que són ara. A poc a poc, la performance acaba composant un quadre, un retrat visible d'allò que els museus ja no deixen veure.

El quadre que en resulta de la performance esdevé un document únic en recrear, visual i conceptualment, allò que descriu verbalment el keeper en l'entrevista. És un document únic perquè no tenim cap representació visual (ni pintures ni fotografies) de la vida diària als museus de l'època i de l'ús quotidià que totes les classes socials feien de les seves sales: menjar, flirtejar, fer migdiades, etc. Així, a partir d'una recerca històrica, Frieria aborda un tema de debat candent i irresolt: les funcions del museu i la deriva històrica que l'ha transformat, d'un espai públic, en un espai de consum.

CARLES GABARRÓ

Barcelona, 1956

Després de finalitzar els estudis de Belles Arts l'any 1985, l'artista inicia la seva trajectòria expositiva amb mostres individuals a la Galería Ángel Romero de Madrid (1985 i 1987). Poc després, tindrà una presència destacada a París encadenant cinc exposicions individuals a les galeries Galerie Étienne de Causans (1987-1988), Galerie Arthur (1990 i 1991) i Galerie Théo de Seine (2014).

A partir de 1991, comença una col·laboració regular amb la Galeria Maeght de Barcelona, on realitza quatre exposicions individual i participa activament a la fira ARCO durant més d'una dècada. En aquest període, trasllada el seu taller al Piramidón Centre d'Art Contemporani, espai de creació on treballa durant vint-i-tres anys.

L'any 2002 presenta una exposició individual a l'Instituto Cervantes de Chicago. El 2010 exposa al Museu Juan Cabré de Calaceite, i posteriorment al Centre d'Études Catalanes de París, en una mostra comissariada pel crític d'art Àlex Mitrani. Aquesta col·laboració es repeteix l'any següent amb una exposició al Museu de Montserrat, a l'espai Pere Pruna.

El 2020 participa a l'Espai Guinovart d'Agramunt, amb el comissariat de Bernat Puigdollers. El 2022 presenta l'exposició Hipòtesi d'existència al Tecla Sala Centre d'Art de l'Hospitalet, comissariada per Albert Mercadé. En aquesta ciutat hi estableix el seu quart estudi l'any 2015, espai que manté fins a l'actualitat.

El 2025 presenta al Museu Can Framis de la Fundació Vila Casas l'exposició individual *La fragilitat de la pintura a l'època del fast food*.

Títol: ZURBARÁN

Any: 1987

Tècnica: Oli sobre tela

Dimensions: 200 x 250 cm

Procedència: Artista

Dipositari: MNAC. Museu Nacional d'Art de Catalunya

Preu: 11.500,00 € + 10% IVA (1.150,00 €) = 12.650,00 €

L'obra va formar part de l'exposició *La fragilitat de la pintura a l'època del fast food* (Museu Can Framis, 2025) com a contrapunt a la resta de pintures molt més tardanes. Es tracta d'un quadre de 1987, una època que va marcar a l'artista ja que va suposar la gran eclosió de la pintura, amb una energia que va ser alliberadora i potencialment irreverent. El quadre original de Zurbarán porta per títol *Bodegón con cacharros* i té dues versions al Museo del Prado i al MNAC.

Va ser pintat d'una manera agressiva i vigorosa amb un cert esperit de salvatgisme i amb trossos enganxats de paper kraft que recobrien el terra del taller i engruts de pintura. A l'igual que Zurbarán utilitza el tenebrisme com a violència entre llum i ombra, Gabarró utilitza la violència trencant els elements que componen el quadre. De l'austeritat i la serenitat de Zurbarán, es passa al moviment i a la trencadissa, de l'ascetisme a la sensualitat de la matèria crua.

TERESA GANCEDO

León, 1937

Va néixer a León, però va viure durant la seva joventut a Madrid. L'any 1961, es va traslladar a Barcelona, on va cursar Belles arts a l'Escola Superior de Sant Jordi. El 1972 va dur a terme la seva primera exposició a la sala Provincial de León, presentada pel poeta Antonio Gamoneda.

Des d'aleshores, va realitzar nombroses exposicions tant a Espanya com a l'estranger. La més rellevant de la seva carrera ha estat l'exposició *New images from Spain*, el 1980, quan l'artista va formar part del reduït grup de pintors espanyols que va exposar en el Museu Guggenheim de Nova York. En aquest projecte va compartir espai amb altres vuit artistes espanyols, inconformistes, radicals i experimentals: Sergi Aguilar, Darío Villalba, Zush, Carmen Calvo, Guillermo Pérez Villalta, Miquel Navarro, Muntadas/Serrán Pagán i Jordi Teixidor. La seva obra també figura en la col·lecció del museu. L'any 1981, l'exposició va itinerar pel Art Museum of South Texas, el Fini Art Center a Colorado i el Museum of Albuquerque de Nou Mèxic.

Durant anys va treballar com a professora titular a la Facultat de Belles Arts de Barcelona. En 2018, el Museu d'Art Contemporani de Castella i Lleó (MUSAC), li va dedicar una àmplia exposició retrospectiva, comissariada pel director del museu, Manuel Oliveira.

La seva obra es troba en importants col·leccions com: Solomon R. Guggenheim Museum a Nova York, l'ING Art Center - Col·lecció Lambert a Brussel·les, Artium a Àlaba, el CAAC-Centre Andalús d'Art Contemporani a Sevilla, el MACBA-Museu d'Art Contemporani de Barcelona, el MACE-Museu d'art Contemporani d'Eivissa, el MACVAC en Villafamès, el MNCARS-Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia a Madrid, el MUSAC-Museu d'Art Contemporani de Castella i Lleó a Lleó, el Museu d'Art Contemporani Florencio de la Font a Requena (València), el Museu d'art Contemporani dels Països Catalans a Banyoles, el TEA-Tenerife Espai de les Arts a Santa Cruz de Tenerife, la Col·lecció d'Art Contemporani de Castella i Lleó a Valladolid, el Chase Manhattan Bank a Nova York, la Col·lecció P. Stuyvesant a Amsterdam, la Col·lecció Plácido Arango a Madrid, la Col·lecció Jerónimo Arango a Los Angeles, la Fundació Repsol a Madrid - Col·lecció Campsa a Madrid, la Col·lecció Suñol-Soler a Barcelona o la Diputació d'Alacant, Fundació Vila Casas a Barcelona, EMERIGE a França i CA2M a Madrid.

L'obra proposada va formar part de l'exposició *New Images from Spain*, realitzada al 1980 al Museu Guggenheim de Nova York. L'exposició comissariada per Margit Rowell va agrupar artistes espanyols del moment, entre les quals hi havia Teresa Gancedo. Només dues artistes dones van formar part del grup, Teresa Gancedo i Carmen Calvo, d'entre 10 artistes més, la resta dels quals eren homes amb trajectòries reconegudes.

New images from Spain és considerada, doncs, una de les grans retrospectives de la pintura espanyola a l'exterior, va anunciar la tesi que definiria l'inici d'una nova etapa: lluny de l'opressiva dictadura franquista, l'escena artística espanyola del moment s'allunyava de "l'agressivitat" i se centrava en allò objectual, simbòlic i, fins i tot, oníric

Títol: EL TRONC DE L'ARBRE SEC

Any: 1977

Tècnica: Oli i objectes sobre llenç muntat en panell de fusta

Dimensions: 60 x 43 cm

Procedència: Galeria RocioSantaCruz

Dipositari: MNAC. Museu Nacional d'Art de Catalunya

Preu: 30.000,00 € + 21% IVA (6.300,00 €) = 36.300,00 €

L'obra té un registre figuratiu i el dibuix adquireix un lloc central en la composició. Utilitza el color d'una manera neutra i minimal, característica de les obres dels anys setanta. La formen quatre quadres individuals que s'encaixen per formar una peça única. Destaca també per l'ús d'elements simbòlics i una iconografia que barreja elements religiosos i científics. Aquesta simbologia (imatges religioses o de la història de l'art) es fon amb formes orgàniques. És significativa la recurrència a materials com la terra i les branques, que conviuen sobre el llenç amb imatges també dibuixades, cosa que estableix una relació bidimensional-tridimensional i un diàleg continu en la composició. És la manera que té l'artista de manipular la realitat combinant elements reals amb altres que hi són representats. Objectes, espai, color i temps s'hibriden per crear una realitat subjectiva que es el fonament del llenguatge plàstic de l'artista.

El tronc de l'arbre sec és una representació de l'entorn i de la vida, amb els quals no pretén mostrar el context de forma documental, sinó utilitzar-los com a ressò de memòries, records, emocions i sentiments. L'obra adquireix a més un valor totalment contemporani en termes de relat, ja que s'inscriu en qüestions ecològiques i mediambientals.

SÍLVIA GUBERN

Barcelona, 1941

Jove promesa de la *Nova pintura catalana* de la segona meitat dels anys seixanta, Sílvia Gubern va ser una figura clau en l'experimentació amb nous materials i pràctiques efímeres del primer art conceptual. Artista radical i lliure, ha entès sempre l'art com una via de coneixement i sanació.

Des de molt jove es va sentir atreta per les tradicions hermètiques, la gnosi, la mística, la psicologia transpersonal, la física quàntica i el xamanisme. Aquest univers simbòlic i espiritual ha estat el fonament de la seva pràctica artística, basada en el dibuix automàtic i la paraula canalitzada. El contacte amb la natura, la música, la dansa, la poesia i les classes de dibuix amb Núria Llimona van marcar el paisatge emocional de la seva infantesa.

Va formar part de la primera promoció d'estudis de Disseny (especialitat en grafisme) a l'Escola Elisava (1961–1964), i va completar la seva formació a l'Escola Eina, on va col·laborar puntualment com a professora al costat del mestre i amic Albert Ràfols Casamada. La seva obra pictòrica inicial es caracteritza per un equilibri entre l'abstracció lírica i gestual i el collage.

Casada amb el pintor Jordi Galí, van criar el seu fill Samuel en un ambient creatiu i comunitari a la casa de Collserola, punt de trobada de joves artistes com Antoni Llena, Àngel Jové i Albert Porta. Aquest nucli, batejat pel crític Alexandre Cirici com el *Grup del Maduixer*, va esdevenir un referent de modernitat radical. El 1969, van realitzar *Primera Muerte*, considerada la primera experiència de videoart a l'Estat espanyol.

Vinculada a l'entorn de *La Gauche Divine*, va formar part del teixit creatiu i cosmopolita de la Barcelona tardofranquista. Durant els anys setanta, va desenvolupar un llenguatge artístic personal i va exposar regularment a la Sala Vinçon, amb obres que inclouen dibuixos canalitzats, pintures sobre vidre, brodats i escultures.

Els seus viatges, especialment al Perú, van reforçar la seva connexió amb les cultures ancestrals i el poder simbòlic de la imatge. També va fer aportacions destacades al disseny gràfic i d'interiors de la primera postmodernitat, com el logotip de Zeleste - inspirat en una grafia del seu fill- i el disseny de la mítica sala de concerts, així com portades de llibres i estampats innovadors.

El 1992 va realitzar l'escultura pública *Feníxia*. Ha publicat tres llibres de poesia: *Imperdibles* (1990), *La puerta de los lindes* (1992) i *Silvas* (2007).

Després d'un greu accident de trànsit el 1987, es va retirar al Mas Gubern, a Llinars del Vallès, on va cultivar el silenci creador, allunyada dels focus i fidel a una recerca interior que continua inspirant la seva obra.

Títol: LA CREACIÓ (PRIMERA VERSIÓ)

Any: 1973

Tècnica: pintura al revers sobre vidre

Dimensions: 66,5 cm × 76,5 cm

Procedència: Galeria Cientomasuna

Dipositari: Pendent

Preu: 21.250,00 € + 21% IVA (4.462,50 €) = 25.712,50 €

“Al dibujo, la palabra fluye espontánea, sin previa intención ni idea. Librementemente y sin expectativas la mano se desliza sobre el papel plasmando, expresando, organizando un cosmos interior guardado en el inconsciente celosamente. Y que de pronto decide aflorar a la superficie, salir a la luz, para ser visto, para manifestarse, para ser atendido.

A través de líneas muy seguras, trazos, colores, formas, se configura la imagen contenida en el interior para revelarnos lenguajes secretos, códigos antiguos, imágenes del alma que quieren hacerse visibles y compartir y comunicar su secreto mensaje.

Desde mis inicios artísticos siempre ha sido así y agradezco profundamente ese don. Algunos le llaman canalización, yo personalmente prefiero referirme a él como escritura automática”. (Silvia Gubern).

MADOLA

Barcelona, 1944

MADOLA, Ma Àngels Domingo Laplana, cursa estudis de ceràmica a l' Escola Massana de Barcelona, és llicenciada en Escultura i doctora per la Facultat de Belles Arts de Barcelona.

Ha fet exposicions individuals i col·lectives des de l'any 1966 a diferents llocs d'Espanya (Barcelona, Madrid, València, Canàries, Sevilla, Pamplona, Gijón, etc.) i de l'estranger (França, Bèlgica, Suïssa, Alemanya, Regne Unit, Itàlia, Portugal, Hongria, Eslovàquia, Estats Units, Japó, Corea, Mèxic, la Xina, etc.).

Ha obtingut nombrosos premis. És membre de l'Acadèmia Internacional de la Ceràmica amb seu a Ginebra, del Work-Craft Council de la UNESCO a París i de la Reial Acadèmia de les Ciències i les Arts de Barcelona

És invitada per diferents institucions públiques i privades a impartir seminaris i conferències sobre ceràmica de gran format, especialment per a espais públics.

Té obres en diverses col·leccions, així com en museus nacionals i internacionals.

Becada per la Generalitat de Catalunya, realitza diferents estudis de materials amb finalitats escultòriques i la seva integració en l'espai públic.

Des de 1988 treballa obres de gran format per a espais urbans. A Barcelona, *Castella* (Plaça de la Font Castellana) 1992; a Manchester (UK) *Mediterrània*" (Catalan Square) 1995; al Morell, Tarragona, *La mà com a eina* 1999; a la Carretera Nacional 340 a Sta. Maria de Cervelló *Art i Natura* 2004; a Icheon Park Corea *Memory Catalonia-Korea* 2005; a la carretera d'enllaç a Premià de Dalt *Rotonda Blava* 2007; al centre D'HUB de Barcelona *Orgànic* 2013; instal·lació al Cementiri d'Arenys de Mar *Donar forma a la paraula* 2013; i altres obres en espais públics i privats dins l'àmbit de Catalunya i l'estranger.

Simultàniament a la seva obra en ceràmica, treballa sobre vidre i paper i crea obra gràfica des de 1980.

Títol: ESCLETXES

Any: 1983

Tècnica: Terra xamotada, porcella i òxid de ferro. Cuita a alta temperatura 1260 °C

Dimensions: : 270 cm x 50 cm (6 elements independents 35 cm x 30 cm aprox.)

Procedència: Galeria Artur Ramon

Dipositari: MNAC. Museu Nacional d'Art de Catalunya

Preu: 12.500,00 € + 21% IVA (2.625,00 €) = 15.125,00 €

Per a Madola, tota emoció sentida es transforma en símbol, arrel o estat mental que impulsa la seva creació. Sovint treballa com un músic, desenvolupant variacions sobre una mateixa forma o temàtica. El seu interès se centra en allò profundament humà: passions, amors, odis. L'escultura esdevé per a ella una forma de reflexió sobre la vida. En el procés creatiu, es produeix una lluita entre la idea i la matèria, de la qual en neix un equilibri que dona forma a l'obra. L'artista es deixa guiar per l'instint, atenta als canvis subtils i als gestos imperceptibles que evoquen emocions.

Utilitza el gres, enriquit amb xamotat i atmosferes oxidants o reductores, presentat en la seva nuesa i marcat per línies de tall, solcs i fenedures. Els òxids no tenen una funció decorativa, sinó que s'integren a la força geològica de la terra cuita, convertint-se en relleus, volums i ombres. Així, la seva obra transcendeix la ceràmica per acostar-se a l'escultura i a l'arquitectura.

Les formes, sovint rodones, evolucionen cap a gestualitats informals, fruit del diàleg entre instint i raó. La matèria desplega les seves possibilitats, generant formes fragmentàries i essencials. El color, lluny de ser un afegit, sorgeix del material i del concepte, amb signes pictòrics intensament treballats. L'artista rebutja la bellesa convencional i aposta per una expressió que evoca un retorn als orígens, amb formes que remetien a un record ancestral.

VIOLETA MAYORAL

Almería, 1988

Violeta Mayoral parteix de la fotografia com un espai d'autonomia, per entrar i sortir de la imatge, des d'allò performàtic, sonor o escultòric com a metàfora de la mirada. Utilitza l'esdeveniment i l'escolta com a metodologia i s'interessa per comprendre els règims de sentit a partir del paradigma de la visió i l'experiència acústica.

Va estudiar Comunicació a la Universitat de Barcelona amb menció en Semiòtica a la UNAM (DF, Mèxic) gràcies a la beca Iberoamèrica del Banco Santander i actualment és artista resident al Centre de Producció i Recerca hangar.com a Barcelona.

Ha mostrat la seva obra a la Fundació Joan Miró (Barcelona), el Museu Reina Sofia (Madrid), al Centre de Creació Contemporània d'Andalusia (Còrdova), a Halfhouse (Barcelona), a La Capella (Barcelona), al centre d'art Tecla Sala (L'Hospitalet de Llobregat), a la Sala d'Art Jove de Madrid, al festival Art Nou Bcn, a la galeria ethall, a la galeria Palmadotze i a les fires d'art contemporani ART-O-RAMA (Marsella), SWAB (Barcelona) i Arte Santander (Santander, Espanya). També ha publicat a les plataformes Lateral Addition (Filadèlfia), Atmos (Montevideo) i A'DESK (Barcelona), entre d'altres. Ha impartit classes a la Casa Encendida (Madrid) i al programa En Residència (Barcelona).

La seva obra es present a les col·leccions privades Tudor & Geanina Crecu de Romania, Frédéric de Goldschmidt de Bruseles, Palmadotze, Catalanina d'Anglade i Utopicus, aquestes tres últimes, a Espanya.

Títol: DO

Any: 2023

Tècnica: Instal·lació-Pintura acrílica sobre fil de cotó

Dimensions: 0,4 mm de gruix i alçada variable

Procedència: Galeria Ethall

Dipositari: MACBA (pendent de confirmació)

Preu: 5.000,00 € + 21% IVA (1.050,00 €) = 6.050,00 €

Do és una peça site-specific formada per un fil tensat de 0,4 mm de gruix que travessa verticalment l'espai on s'instal·la. Pintat amb colors extrems de l'arquitectura i el paisatge que l'envolten, el fil actua com un obturador que capta espai i temps, des d'elements inerts fins a esdeveniments efímers. Les franges de color, de mida variable segons l'escala dels objectes o la durada dels fenòmens, segueixen patrons que responen a altres formes de coneixement i relació amb l'entorn.

Per percebre la peça cal apropar-s'hi i moure's al seu voltant, ja que la seva visibilitat canvia segons el fons. Tot i la seva aparent invisibilitat a distància, manté una presència constant. Aquesta escala minúscula obliga a reformular la mirada, fent que el fil integri tot l'espai com a fons actiu. Mitjançant el joc entre primer pla i fons, la peça s'expandeix o es contrau, explorant dues maneres de relacionar-se amb el món: des de la proximitat o la llunyania. *Do* posa el focus en fenòmens imperceptibles i en les condicions d'atenció necessàries per captar-los.

Aquesta obra marca un punt d'inflexió en la trajectòria de Mayoral, connectant la seva pràctica fotogràfica inicial amb nous llenguatges i metodologies que qüestionen els models hegemònics de percepció i interacció, i reivindiquen la sostenibilitat, la interdependència i l'atenció compartida.

BEGOÑA MONTALBÁN

Bilbao, 1958

És una artista multidisciplinària establerta a Barcelona, amb una trajectòria que travessa l'escultura, la instal·lació i la investigació del cos com a territori simbòlic i emocional. Diplomada en Infermeria i especialitzada en salut mental, la seva formació sanitària es fon amb els estudis d'escultura i processos contemporanis de la imatge a l'Escola Massana, donant lloc a una obra profundament introspectiva, marcada per la fragilitat, la memòria i la identitat.

Des de finals dels anys vuitanta, Montalbán ha desenvolupat un llenguatge artístic singular, allunyat dels materials escultòrics tradicionals. Prefereix elements com el vellut, el teixit de peluix, la cera o els maniquins, que li permeten explorar la pell com a metàfora de límit i de connexió entre l'interior i l'exterior. Les seves obres sovint evocuen el món domèstic i femení, però ho fan des d'una mirada crítica i poètica, que qüestiona els rols assignats i les estructures de poder.

Ha exposat de manera individual i col·lectiva a espais com el Palau de la Virreina, el Musée de Valence (França), el Museu Pablo Serrano, ARCO Madrid o Art Basel. La seva obra forma part de col·leccions com la del Museu Reina Sofía, Artium, la Fundació La Caixa o la Col·lecció Olor Visual.

Amb una mirada que oscil·la entre el personal i l'universal, Montalbán construeix peces que interpel·len el cos i la psique, el record i la ferida, el desig i la pèrdua. El seu treball és una invitació a habitar l'ambigüitat, a tocar allò que sovint resta ocult, i a reconèixer-nos en la complexitat de la nostra pròpia construcció identitària.

Títol: PESADILLA

Any: 1995

Tècnica mixta: Fusta, floca acrílica, peluix, moqueta

Dimensions: 200 x 150 x 15 cm

Procedència: Artista

Dipositari: Pendent

Preu: 5.500,00 € + 10% IVA (550,00 €) = 6.050,00 €

Des dels seus inicis, Montalbán opta per allunyar-se dels materials escultòrics tradicionals, cercant elements que li permetessin expressar una connexió més directa amb el cos i la seva dimensió física i psíquica. Aquesta atracció pel corporal es reflecteix en una sèrie d'escultures creades a partir de torsos de maniquí, sovint fragmentats, suturats o manipulats. Aquests maniquins, recoberts amb teixits com el vellut o el drap, esdevenien matrius de formes diverses, unides amb frontisses o cargols. Amb el temps, la solidesa del maniquí desapareix, deixant només la pell, com si fos un vestit buit amb les costures obertes.

Aquest procés creatiu deriva en dues peces destacades: *Pesadilla* i *Desviació*, concebudes per a l'exposició *Reordenacions. 10 anys d'art contemporani a l'Artesà de Gràcia* (Palau de la Virreina, 1995). *Pesadilla* és una instal·lació de coixins vermells de floca acrílica que representen les parts del cervell humà, col·locades al terra i manipulables pel públic. *Desviació*, en canvi, és una columna vertebral feta amb talons de sabates, fixada a la paret. Ambdues obres, tot i ser independents, formen una instal·lació conjunta que convida l'espectador a transitar entre dues patologies: una física i una altra psíquica. *Pesadilla* s'inspira en una imatge antiga relacionada amb la frenologia, una pseudociència que pretenia vincular la forma del crani amb les facultats mentals

ÁLEX NOGUÉ FONT

Els Hostalets d'en Bas, 1953

Àlex Nogué és un artista i pensador visual amb una trajectòria consolidada en l'àmbit de la representació del paisatge, tant des de la pràctica artística com des de la recerca teòrica. Doctor en Belles Arts i Catedràtic de Pintura des de 1987, ha estat una figura clau en la docència artística a la Universitat de Barcelona, on actualment és Catedràtic emèrit. També ha estat professor visitant a la Internationale Akademie für Kunst und Gestaltung de Hamburg.

La seva obra, que inclou pintura, dibuix, instal·lació i videocreació, explora la relació entre natura, percepció i representació. Amb més de seixanta exposicions individuals, ha mostrat la seva obra en institucions i galeries d'arreu de Catalunya, Europa i Llatinoamèrica.

Destaquen projectes com *Paisatge amb figures*, *Desmemòria*, *Trementina* o *Dibuixar un arbre*, on el dibuix esdevé una eina de pensament i contemplació.

Nogué és també autor de diversos llibres i assaigs sobre art i paisatge, i fundador de la revista científica BRAC (Barcelona, Recerca, Art, Creació), una plataforma de reflexió crítica sobre la pràctica artística contemporània.

El seu treball es caracteritza per una mirada subtil i poètica sobre el món natural, sovint articulada a través de metàfores visuals i estructures conceptuals. Obres com *Xiprer* (2008–2009) exemplifiquen la seva capacitat per integrar el rigor tècnic amb una profunda càrrega simbòlica, situant el dibuix com a mitjà finalista i espai de resistència davant la velocitat del món contemporani.

Amb una obra coherent i compromesa, Àlex Nogué ocupa un lloc destacat dins l'art contemporani català, aportant una visió sensible i crítica sobre el paisatge i la seva representació.

Títol: XIPRER

Any: 2008-2009

Tècnica: Dibuix a llapis sobre paper encolat i muntat sobre tàblex

Dimensions: 229 x 648 cm (format per 4 peces de mides irregulars)

Procedència: Artista

Dipositari: Museu de la Garrotxa, Olot

Preu: 9.000,00 € + 10% IVA (900,00 €) = 9.900,00 €

L'obra *Xiprer* d'Àlex Nogué és una peça de grans dimensions que sintetitza amb força poètica i conceptual la seva trajectòria artística. Composta per quatre dibuixos a llapis sobre paper encolat sobre tàblex, emmarcats individualment, la peça forma una imatge horitzontal d'un xiprer, un arbre carregat de simbolisme en la cultura mediterrània.

El contrast entre la forma irregular dels marcs i la unitat visual del dibuix genera una tensió formal que enriqueix la lectura de l'obra. Aquesta estructura fragmentada, però coherent, remet a la idea de paisatge com a construcció cultural i perceptiva. El xiprer, tradicionalment associat a la mort, al viatge i a l'hospitalitat, es presenta aquí en una posició horitzontal que en renova la càrrega simbòlica.

L'obra no és només una representació naturalista, sinó una metàfora visual que convida a reflexionar sobre el pas del temps, la memòria i la relació entre natura i cultura. En paraules de l'artista, dibuixar un arbre és també una manera de pensar-lo, d'habitar-lo. *Xiprer* exemplifica el valor del dibuix com a mitjà finalista i com a espai de contemplació i coneixement.

MARTA PALAU

Albesa, Lleida, 1934

Ciutat de Mèxic, 2022

Marta Palau va ser una artista multidisciplinària que va desenvolupar una trajectòria singular entre Catalunya i Mèxic, país on es va exiliar amb la seva família el 1940. Formada a l'Instituto Nacional de Bellas Artes de Ciutat de Mèxic i especialitzada en gravat a la Universitat Estatal de San Diego, Palau va iniciar la seva carrera en el món del gravat i la pintura, però aviat va trobar en el tèxtil un llenguatge propi i radicalment innovador.

Inspirada per les tècniques tradicionals mexicanes com el *sarape* i influïda per figures com Josep Grau-Garriga, Palau va trencar amb les convencions del tapís clàssic per explorar-ne les possibilitats escultòriques, simbòliques i espirituals. El seu treball es caracteritza per una fusió entre art *povera*, art natura i art popular, amb una forta presència del cos, la terra i la màgia ancestral. Les seves obres, sovint realitzades amb materials orgànics com el yute, el henequén o les fulles de blat de moro, estableixen un diàleg entre les tradicions catalanes i mexicanes, i entre el món visible i l'invisible.

Palau va exposar àmpliament a Mèxic i a l'estranger, i va rebre reconeixements com el Premi Nacional de Ciències i Arts de Mèxic (2010) i el Doctorat Honoris Causa de la Universitat de Lleida (2002). El 2025, la Fundació Antoni Tàpies li va dedicar la seva primera gran retrospectiva internacional, *Els meus camins són terrestres*, consolidant el seu llegat com una figura clau en la renovació del tèxtil contemporani i en la construcció d'un art profundament arrelat a la memòria, el territori i la transformació.

Títol: TODOS MIS CAMINOS SON TERRESTRES XVII

Any: 1985

Tècnica: Tapís. *Alto listo*, henequèn i fulles de blat de moro

Dimensions: 290 x 165 x 15 cm

Procedència: Particular (família)

Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Aquesta obra de Marta Palau representa un moment clau en la seva trajectòria, en què el tèxtil esdevé un mitjà d'expressió profundament simbòlic i arrelat a la terra.

Realitzada amb henequèn i fulles de blat de moro, materials propis de la tradició rural mexicana, la peça exemplifica la fusió entre art i natura, entre cos i territori.

Amb aquesta obra, Palau consolida una pràctica que trenca amb les convencions del tapís clàssic per explorar-ne les dimensions escultòriques i espirituals. El títol, que apel·la a la corporeïtat i al vincle amb el món terrenal, resumeix una poètica centrada en la matèria orgànica com a vehicle de memòria i identitat.

La peça forma part d'una sèrie emblemàtica que articula un diàleg entre les arrels catalanes de l'artista i la seva immersió en la cultura mexicana. A través d'una estètica propera a l'art *povera* i a l'expressionisme matèric, Palau construeix una obra que és alhora homenatge, denúncia i ritual. *Todos mis caminos son terrestres* és una declaració visual sobre la condició femenina, la memòria ancestral i la capacitat transformadora de l'art.

Títol: ILERDA

Any: 1974

Tècnica: Tapís. Yute.

Dimensions: 260 x 220 x 17 cm

Procedència: Particular (família)

Dipositari: Morera. Museu d'art modern i contemporani de Lleida

Preu total dues obres: 72.000,00\$ (pendent d'aplicar el canvi oficial en € 17.7.2025 i de saber quin IVA cal aplicar)

Amb *Ilerda*, Marta Palau ret homenatge a la seva terra natal, Lleida, evocant-ne el nom antic en llatí. Realitzada en yute, un material orgànic i humil, l'obra s'erigeix com una peça fundacional dins la seva trajectòria tèxtil, en un moment en què l'artista abandona el gravat per explorar les possibilitats escultòriques del tapís.

La forma de l'obra, que recorda un úter, reforça la seva connexió amb el cos femení i amb la terra com a espai de vida, memòria i arrelament. Aquesta simbologia orgànica, present al llarg de tota la seva producció, es manifesta aquí amb una força primigènia, on matèria i significat es fonen en una sola presència.

Ilerda exemplifica la voluntat de Palau de trencar amb les convencions del tapís tradicional, obrint-lo a nous llenguatges formals i conceptuals. L'obra esdevé així un pont entre cultures —la catalana i la mexicana— i entre disciplines, situant-se en un espai liminar entre escultura, ritual i paisatge interior. És una peça clau per entendre l'inici d'una pràctica artística que, des de la matèria, parla de l'exili, la identitat i la transformació.

JOAN PALLÉ

Lleida, 1989

Joan Pallé és un artista visual que viu i treballa a Barcelona. Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i amb formació complementària a Basilea, el seu treball es mou entre la crítica institucional, la iconoclàstia visual i la reflexió sobre els codis de comunicació contemporanis. La seva obra, que abasta fotografia, instal·lació, vídeo i acció, es caracteritza per una mirada lúcida i irònica sobre els imaginaris col·lectius i els mecanismes de poder simbòlic.

Amb una estètica que beu de la contracultura, el punk i el grafiti, Pallé qüestiona els discursos dominants i proposa una lectura alternativa de l'espai públic i dels seus símbols. Projectes com *Accions àcrates* (2018) exemplifiquen aquesta actitud crítica: una sèrie d'intervencions en edificis amb passat militar o policial, on l'artista penja pancartes amb la paraula "autoridad" invertida, subvertint la imatge i el significat d'aquests espais.

Ha estat artista resident a Fabra i Coats, La Panera i Roca Umbert, i ha rebut diversos reconeixements com el Premi Biennial Larva o beques de producció i recerca de la Generalitat de Catalunya. La seva obra ha estat exposada a institucions com el MACBA, Fabra i Coats, La Capella, Tecla Sala, i en esdeveniments internacionals com la Biennale Jeune Création Européenne a París, Dinamarca i Lituània.

Amb una pràctica que combina acció, pensament crític i una forta càrrega simbòlica, Joan Pallé s'ha consolidat com una veu rellevant dins l'art contemporani català, capaç de generar friccions entre memòria, arquitectura i discurs visual.

Títol: ACCIONS ÀCRATES

Any: 2018

Tècnica: Sèrie fotogràfica de 9 imatges i 20 exemplars de publicació impresa

Dimensions: 1 fotografia emmarcada de 160 x 110 i 8 sense marc de 42 x 60. Ed. 3 + 1 AP

Procedència: Galeria ADN

Dipositari: Museu Abelló. Fundació Municipal d'Art

Preu: 5.950,00 € + 21% IVA (1.249,50 €) = 7.199,50 €

Accions àcrates és un projecte fotogràfic que documenta una sèrie d'intervencions realitzades per Joan Pallé entre 2016 i 2017 en edificis de la província de Lleida amb passat militar o policial. L'artista hi va penjar pancartes amb la paraula "autoridad" invertida, obligant l'espectador a girar la imatge per llegir-la. Aquest gest senzill però contundent subverteix la jerarquia visual i simbòlica d'aquests espais, convertint-los en objecte de crítica i reflexió.

Les fotografies resultants, acompanyades d'una publicació amb recerca històrica i contextual, proposen una lectura iconoclasta de l'arquitectura institucional. Els edificis, lluny de ser simples contenidors, esdevenen testimonis de poder, repressió i memòria col·lectiva. Pallé qüestiona així la neutralitat de l'espai públic i activa una memòria crítica sobre el seu ús i significat.

El projecte es va ampliar el 2024 amb una fotografia de gran format que mostra l'àguila franquista de la caserna de Gardeny (Lleida), tapada per una lona abans de la seva retirada. Aquesta imatge reforça la voluntat de l'artista de confrontar els símbols del poder amb gestos visuals que, tot i la seva aparent simplicitat, activen una profunda càrrega política i poètica.

ARIADNA PARREU

Reus, 1982

Ariadna Parreu és una artista visual catalana amb una trajectòria consolidada i singular dins el panorama contemporani. Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, ha completat la seva formació amb estades a la Kunsthochschule Berlin-Weissensee i a l'Academia di Belle Arti de Roma, així com amb un màster en Produccions Artístiques i Recerca. Actualment, compagina la pràctica artística amb la docència a l'Escola Massana de Barcelona.

El seu treball es caracteritza per una mirada crítica i irònica sobre el món que ens envolta, descontextualitzant conceptes com ús, producció o finalitat per explorar el valor de l'inútil i el quotidià. Parreu transforma elements industrials i paisatges urbans en escultures que desafien les convencions estètiques, convertint estadístiques en formes, oficines en escultures i demografia en paisatge.

Ha exposat en institucions com la Fundació Miró, Fabra i Coats, La Capella, el Museu Tàpies o el Museu d'Art Modern de Tarragona, on el 2024 va presentar la mostra individual *Boca Bola*. La seva obra ha estat reconeguda amb diversos premis i beques, com el Premi Fundació Vila Casas d'Escultura, i forma part de col·leccions com la de la Fundació Vila Casas.

Amb un llenguatge visual ric i ple de matisos, Ariadna Parreu construeix un univers artístic que reflexiona sobre el paisatge contemporani, la memòria industrial i les relacions entre matèria, cos i territori. La seva pràctica artística, que combina rigor conceptual amb una gran sensibilitat formal, la situa com una de les veus més rellevants de l'art contemporani català actual.

Títol: DAURADA. BOCA, 2024

Any: 2024

Tècnica: Ferro, poliestirè, polipropilè, obsidiana, pa d'or i vàlvules de neumàtic

Dimensions: 213 x 167 x 83 cm

Procedència: Artista

Dipositari: MAMT, Museu d'Art Modern de Tarragona

Preu: 12.430,00 € + 10% IVA (1.243,00 €) = 13.673,00

L'obra *Daurada. Boca, 2024* d'Ariadna Parreu és una escultura de gran format que reflexiona sobre el paisatge industrial del Camp de Tarragona, concretament el complex petroquímic de Repsol. Construïda amb ferro, poliestirè, polipropilè, obsidiana i pa d'or, la peça evoca les xemeneies de la refineria mitjançant tubs verticals que s'erigeixen com a símbols del territori. El seu acabat en mirall daurat rememora la flama característica del complex, mentre que la combinació de materials industrials i naturals, com l'obsidiana, genera una tensió entre el que és orgànic i inorgànic.

L'obra s'inscriu en una lectura alquímica del paisatge, on la transformació de la matèria es vincula amb el cos i l'ànima humana. Parreu utilitza la metàfora del cicle i la circularitat per contraposar dues visions del món: una patriarcal, destructiva, i una matriarcal, creadora. Amb aquesta peça, l'artista proposa una mirada crítica i poètica sobre la relació entre indústria, territori i identitat, convertint un espai de producció en un espai de contemplació.

Daurada. Boca, 2024 és una obra que transcendeix la forma escultòrica per esdevenir paisatge, retrat i reflexió, consolidant la veu de Parreu com una de les més rellevants en l'escultura contemporània catalana.

ENRIC PLADEVALL VILA

Vic, 1951

És un dels escultors més rellevants de la seva generació, amb una trajectòria consolidada des dels anys vuitanta. Va iniciar la seva carrera amb una exposició a l'Espai 10 de la Fundació Joan Miró (1980), i des d'aleshores ha desenvolupat una obra reconeguda tant a escala nacional com internacional. Ha exposat a institucions i galeries de prestigi a Barcelona, Itàlia, França, Sud-àfrica, Singapur, Austràlia, els Estats Units i el Japó.

La seva obra pública és present en espais com el Centennial Olympic Park d'Atlanta (Androgyne Planet) o el Cosmocaixa de Barcelona (L'arbre de la Vida). Les seves escultures formen part de col·leccions com el MACBA, el Museo de Arte Contemporáneo de Madrid, la Fundació Juan March, el Lehigh Art Galleries Museum (Pennsilvània) o l'Atlanta History Center.

Treballa amb materials com la fusta, el ferro i la pedra, explorant formes orgàniques que dialoguen amb la natura i el cos. La seva obra es caracteritza per una tensió entre la monumentalitat i la intimitat, entre l'arrelament a l'ofici i l'obertura a les tecnologies contemporànies.

Des de fa més de dues dècades, desenvolupa el projecte de *L'Olivar a Ventalló*, un jardí d'escultures que acull la seu de la Fundació que presideix. En aquest context ha creat *Cripta*, una obra monumental dedicada a una olivera mil·lenària, considerada una de les peces més significatives de la seva trajectòria.

Títol: CARRY AROUND SCULPTURE

Any: 1996

Tècnica: Fusta, pell, fotografia

Dimensions: Fusta, pell 135 x 135 x 15 cm; fotografia 20 x 15 cm

Procedència: Artista

Dipositari: MNAC, Museu Nacional d'Art de Catalunya

Preu: 13.000,00 € + 21% IVA (2.730,00 €) = 15.730,00 €

Carry around Sculpture és una obra que desafia la concepció tradicional de l'escultura com a element fix, monumental i distant. Es tracta d'una peça de petit format, concebuda per ser transportada i manipulada, que estableix una relació directa amb el cos i amb l'espai que l'envolta. Aquesta portabilitat no és anecdòtica, sinó que forma part del concepte mateix de l'obra: una escultura que es mou, que acompanya, que esdevé extensió del subjecte.

La peça articula formes orgàniques que remetent a estructures vegetals o anatòmiques, i ho fa a través de materials nobles com la fusta, el ferro o la pedra, treballats amb una gran precisió formal. Aquesta combinació de tactilitat, escala reduïda i referències naturals genera una experiència escultòrica íntima, que apel·la tant a la percepció sensorial com a la memòria corporal.

Proposa una escultura que no imposa, sinó que convida. Una obra que es pot sostenir, girar, observar de prop, i que interpel·la la relació entre l'individu i l'objecte artístic. En aquest sentit, obre un espai de reflexió sobre la mobilitat, la fragilitat i la capacitat de l'art per habitar la quotidianitat sense renunciar a la seva densitat simbòlica.

TANIT PLANA

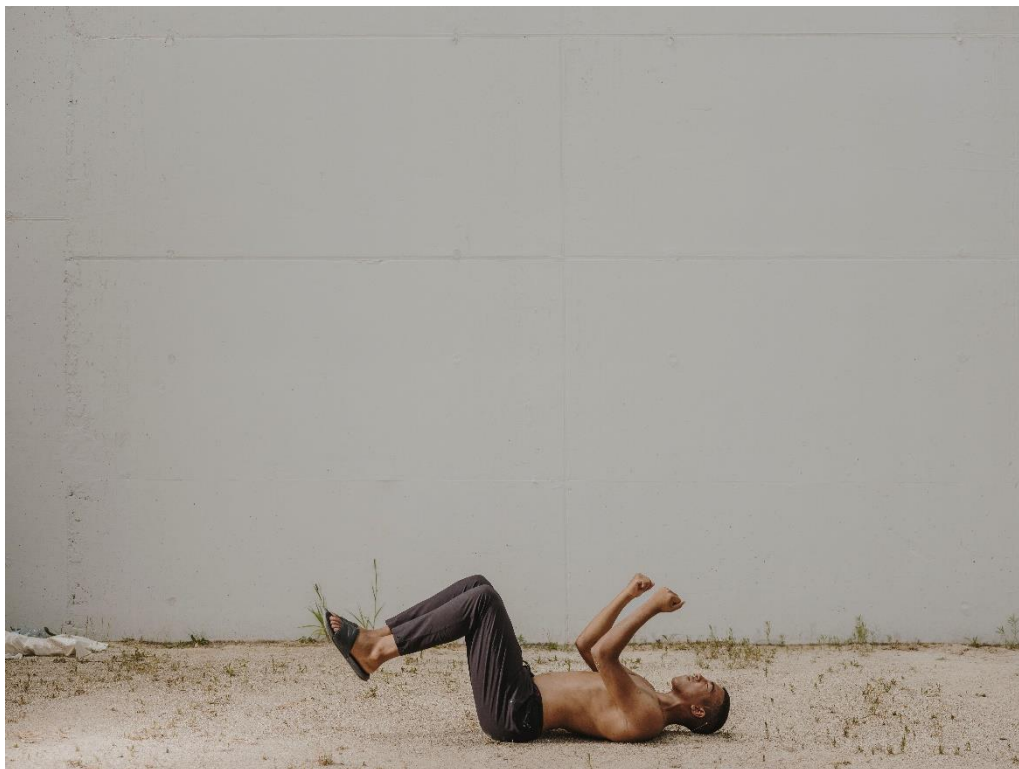
Barcelona, 1975

És fotògrafa i docent. Llicenciada en Comunicació Audiovisual per la Universitat Pompeu Fabra i amb un Màster en Professorat de Secundària, especialitat en Processos i Mitjans Audiovisuals, desenvolupa una pràctica artística centrada en la relació entre cos, política i imatge.

Ha estat reconeguda amb beques com Art for Change (2012 i 2022), Leonardo de la Fundación BBVA (2016), BCN Crea (2020) i Propuestas VEGAP (2021). La seva obra s'ha exposat a institucions com la Sala Canal de Isabel II de Madrid (ESCALA Y FRAGMENTO, 2019), L'Auditori de Barcelona (PART, 2021) i la Virreina Centre de la Imatge (PUBER, 2021). També ha participat en l'exposició inaugural de l'Any Tàpies a la Fundació Antoni Tàpies.

La seva obra forma part de col·leccions públiques com el Museu del Paisatge de Catalunya, el Pla Nacional de Fotografia, l'Arxiu i Memòria de Girona, el CA2M de Madrid i el Fons National d'Art Contemporain de França.

Compromesa amb la pedagogia de la imatge, ha col·laborat amb institucions com A Bao A Qu, Fundació Foto Colectania i Elisava. És professora de fotografia i tutora de Treballs de Fi de Grau a IDEP des del 2011, i des del 2023 forma part del professorat del Màster de Fotografia Creativa i Nous Formats Audiovisuals de l'ESCAC.

Títol: STRESS POSITION. Sèrie fotogràfica

Any: 2023

Tècnica: Fotografia digital de mig format, impressió tintes pigmentades, paper photorag baryta lliure d'àcids

Dimensions: 6 imatges de 200 cm x 150 cm

Procedència: Artista

Dipositari: MNAC. Museu Nacional d'Art de Catalunya

Preu: 14.400,00 € + 10% IVA (1.440,00 €) = 15.840,00 €

La sèrie *stress position* de Tanit Plana constitueix una aportació rellevant dins del panorama de la fotografia contemporània crítica. Realitzada el 2023 al Centre Penitenciari de Joves de la Roca del Vallès, l'obra articula una reflexió profunda sobre els cossos migrats i empresonats, a través d'una coreografia visual que denuncia la violència estructural exercida sobre aquests subjectes.

Les imatges, despullades d'ornament i centrades en la disposició corporal, documenten la brutalització sistemàtica a què són sotmesos joves que, essent menors, van travessar sols el Mediterrani. La proposta no busca representar, sinó interrompre el relat hegemònic sobre la migració, convertint-se en un contra-arxiu visual que posa en evidència la continuïtat entre el dispositiu fronterer i el penal.

Amb una gran càrrega política i poètica, *stress position* ofereix una lectura crítica de les polítiques de control i exclusió, i insereix en el llenguatge fotogràfic una memòria somàtica de resistència. Una obra que interpel·la directament els debats contemporanis sobre drets humans, institucionalitat i representació.

ALBERT PRATS SOLER

Vilassar de Dalt, 1946

Albert Prats inicia la seva formació a l'Escola d'Arquitectura de Barcelona, que compagina amb estudis de dibuix. El 1973 abandona l'arquitectura per dedicar-se plenament a la creació artística. Influït per l'escultor Josep Canals, s'integra en el cercle d'artistes que es reunien a casa de Moisès Villèlia i Magda Bolumar, on entra en contacte amb figures com Joan Brossa, Joan Prats i Mestres Quadrenys.

La seva primera exposició és el 1965 a Vilassar de Dalt, amb dibuixos i gouaches. A finals dels anys setanta, la seva obra evoluciona cap als retalls i perforacions, que culminen en els *TREPATS*, batejats així per Joan Brossa, qui també en crea els títols. Aquesta col·laboració esdevé fonamental i es concreta en exposicions com *Trepats i Ombres* (Fundació Miró, 1981), amb música de Toti Soler i una sextina de Brossa.

Durant els anys vuitanta exposa a Barcelona, Berga, Céret (França), Vic i Itàlia. El 1988 rep el Premi FAD d'Arquitectura Efímera per la Torre de Vigilància de Platges, conjuntament amb Jordi Costa i Joan Miquel Riba. Als noranta, explora nous llenguatges visuals amb figures d'escacs, cartes i suites inspirades en Haydn, Fauré i Satie. La sèrie *Escenografies* incorpora referències a artistes admirats per Prats, i culmina amb una suite dedicada als cavalls, on silueta i moviment es fusionen.

L'any 2007, una greu malaltia ocular li fa perdre gran part de la visió, però continua treballant amb eines digitals. La seva obra es manté fidel a la recerca de la llum, la síntesi formal i la poesia visual.

Títol: CIRC DE TREPATS

Any: 1978-1979

Tècnica: Llibre format per planxes flexibles de poliuretà

Dimensions: 50 × 45 cm (tancat)

Procedència: Artista

Dipositari: Museu de Mataró

Preu: 8.000,00 € (exempt d'IVA) = 8.000,00 €

L'any 1979, Albert Prats presenta a Mataró la primera mostra dels *TREPATS*, una sèrie de cartolines perforades que transcendeix el collage per convertir-se en poesia visual. Amb la col·laboració de Joan Brossa, que assigna títols a cada obra, Joan Ponç, que guia la presentació, i Joaquim Proubasta, que compon la il·lustració musical, l'exposició rep el Premi Pic 79 a la millor mostra no pictòrica.

Inicialment anomenats *Retalls*, Brossa suggereix el nom *TREPATS*, més precís i evocador. A partir d'aquí, Prats explora les possibilitats de la llum i l'ombra, incorporant-hi pantalles i focus que donen una nova dimensió escènica a l'obra, com es veu a la Fundació Miró el 1981.

La col·laboració amb Brossa continua amb una sèrie creada a partir de títols sobrants, utilitzant paper japó i integrant el color del fons com a part activa de la composició. Aquesta evolució culmina a les sèries *NINOTS* i *ESCENOGRAFIES*, on l'artista fusiona la síntesi poètica amb la iconografia de les cartes i figures referencials, convertint els *TREPATS* en escenaris d'una narrativa visual profunda i suggeridora.

Títol: LES PICADES DEL GALL

Any: 1976

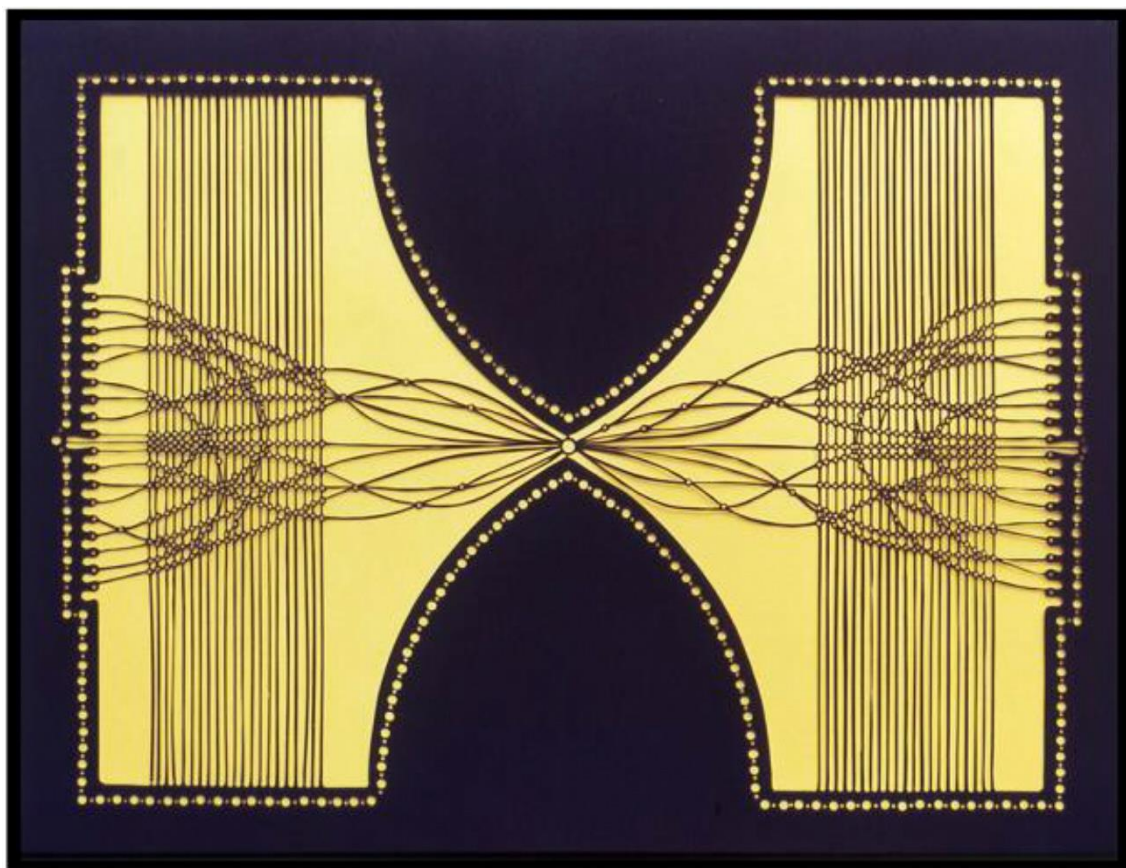
Tècnica: Trepant en paper

Dimensions: 50 × 65 cm

Procedència: Artista

Dipositari: Museu de Mataró

Preu: 1.000,00 € (exempt d'IVA) = 1.000,00 €

Títol: EL SERRELL DE LA COMPASSIÓ

Any: 1975

Tècnica: Trepat en paper i cartolina

Dimensions: 65 x 50 cm

Procedència: Artista

Dipositari: Museu de Mataró

Preu: 1.000,00 € (exempt d'IVA) = 1.000,00 €

TOTAL 3 OBRES 10.000 € (exempt d'IVA) = 10.000

Dues obres, *El serrell de la compassió* (1975) i *Les picades del gall* (1976), de la sèrie Trepats Albert Prats que va ser exposada a la sala d'exposicions de la Caixa Laietana a Mataró, el 1979, anys després de la primera exposició que havia fet al Museu de Mataró, el 1965, són ben representatives d'aquesta tècnica singular que havia creat l'artista.

Inicialment, aquests quadres de cartolina foradada s'anomenaven *Retalls*. Fou Joan Brossa qui va trobar més adient de dir-ne *Trepats*. El mateix poeta va posar els títols triant alhora l'obra més adequada per a cada un d'ells. Juntament amb la sèrie de *Trepats* mostrada per primera vegada a Mataró, el 1979, es va exposar el llibre d'artista *Circ de trepats*.

JOAN ROM

Barcelona, 1950

És un artista català amb una trajectòria singular i coherent, marcada per una recerca constant sobre la matèria, el gest i la relació entre natura i tecnologia. Tot i iniciar-se en la pintura, ben aviat es va decantar per l'escultura i la instal·lació, desenvolupant un llenguatge propi a partir de materials no convencionals com el cuir, el cautxú, la ceràmica, el vidre o elements trobats. La seva obra, influenciada per l'art povera, el minimalisme i el conceptual, se'n desmarca per la seva càrrega poètica i per una sensibilitat matèrica que apel·la al temps, al cos i a la memòria.

Entre 1983 i 1999 va treballar des de Mont-roig del Camp, on va fundar el col·lectiu SIEP i va codirigir la revista Fenici. Paral·lelament, va exercir com a docent i director de l'Escola d'Art i Disseny de la Diputació a Reus fins al 2002. La seva obra ha estat exposada en institucions com el MACBA, la Fundació Suñol o el MAMT, on el 2022 va presentar El lloc, la seva primera exposició individual a Tarragona després de 24 anys.

Després d'un període de silenci expositiu, Rom ha reprès l'activitat artística amb força, com demostra la seva participació a l'exposició col·lectiva Subsolar (Palmadotze, 2024). La seva obra continua interpel·lant-nos des de la matèria i el gest, amb una mirada que conjuga introspecció, crítica i una profunda connexió amb el territori.

Títol: SENSE TÍTOL

Any: 1989

Tècnica: Vidre, cautxú, plàstic, brides

Dimensions: 77 x 75 x 11 cm

Procedència: Galeria Palmadotze

Dipositari: Pendent

Preu: 4.500,00 € + 21% IVA (945,00 €) = 5.445,00 €

Forma part d'un conjunt de peces realitzades entre 1988 i 1989, sovint descrites com a relleus de paret, que comparteixen l'ús de materials industrials com el vidre, el plàstic o el cautxú. Aquests materials, ja gastats i amb un passat funcional, són recuperats per l'artista i reconfigurats en composicions que exploren tensions formals i conceptuals. En aquest cas, dos vidres d'automòbil són suspesos verticalment, evocant la forma d'uns pulmons, i funcionen com a pantalla per als elements que s'hi disposen al darrere.

L'obra exemplifica la capacitat de Rom per transformar objectes quotidians en artefactes poètics, tot establint relacions per contrast: dur/tou, transparent/opac, fred/càlid. Aquesta estratègia formal convida a reflexionar sobre la relació entre el cos humà, la natura i la tecnologia, i sobre la fragilitat de la matèria en el temps.

SITESIZE (Elvira Pujol Masip i Joan Vila-Puig)

Barcelona, 1969 (Elvira Pujol Masip)

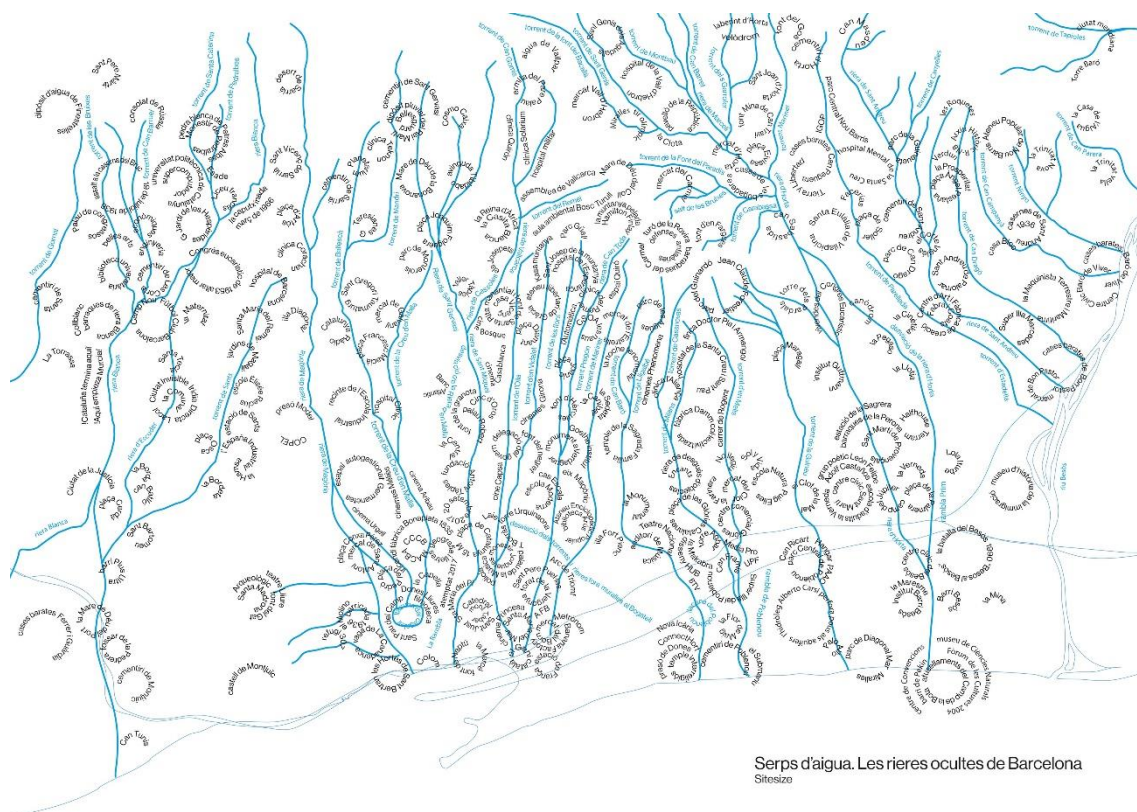
Sabadell, 1961 (Joan Vila-Puig)

Sitesize és un col·lectiu d'artistes i investigadors format per Elvira Pujol i Joan Vila-Puig, actiu des de l'any 2002. El seu treball se centra en la recerca i la producció cultural vinculada a la metròpoli contemporània, amb una atenció especial a les formes de vida, memòria i resistència que es generen en els marges del relat dominant. Sitesize entén la cultura com una eina de transformació social i articula la seva pràctica a través de metodologies col·laboratives, processos d'aprenentatge compartit i accions situades en el territori.

El col·lectiu combina art, pedagogia i acció comunitària per activar processos de coneixement crític i representació col·lectiva. La seva obra es desplega en formats diversos —audiovisuals, publicacions, instal·lacions, rutes, tallers— i sovint parteix de l'exploració de contextos locals per construir relats que qüestionen les estructures de poder, les polítiques urbanes i els imaginaris institucionals. La ciutat, entesa com un organisme viu i en transformació, és el seu principal camp d'acció.

Al llarg de la seva trajectòria, Sitesize ha desenvolupat projectes com *TERRApolis*, *Serps d'aigua* o *Agència de Turisme Popular*, i ha col·laborat amb institucions com La Virreina, La Capella, el Museu d'Art de Sabadell o el Museo Reina Sofía. També ha impulsat espais d'experimentació com el Laboratori d'Aprenentatge Comunitari, des d'on promou pràctiques culturals autònomes i arrelades al territori.

Amb una mirada crítica i compromesa, Sitesize construeix una cartografia alternativa de la ciutat, on l'art esdevé una eina per imaginar altres formes de vida i de relació amb l'espai comú.

Títol: SERPS D'AIGUA. LES RIERES OCULTES DE BARCELONA

Any: 2020

Tècnica: Instal·lació formada per 2 mapes, 9 fotografies i vídeo

Dimensions: diverses mides

Procedència: Artista

Dipositari: Museu Abelló. Fundació Municipal d'Art.

Preu: 22.000,00 € + 10% IVA (2.200,00 €) = 24.200,00 €

És una proposta artística i de recerca d'alt valor simbòlic, patrimonial i pedagògic que resignifica el territori urbà de Barcelona a través de la memòria de les seves rieres ocultes. Mitjançant una combinació de cartografia crítica, fotografia, vídeo i accions col·lectives, el projecte revela la presència latent de les vies d'aigua que, tot i ser canalitzades i invisibilitzades, continuen estructurant la ciutat des del subsòl.

Aquesta obra ofereix una mirada innovadora i holística sobre l'urbanisme, posant en relació l'ecologia, la història i la cultura popular. La seva capacitat d'activar processos de participació ciutadana i de generar nous relats sobre l'espai públic la converteixen en una peça clau per a institucions compromeses amb la sostenibilitat, la memòria i la transformació social.

La seva adquisició no només representa una inversió en art contemporani de qualitat, sinó també en coneixement territorial i en pràctiques culturals arrelades al context. *Serps d'aigua* és una obra viva, oberta i replicable, que connecta amb els valors de la ciutat i amb els reptes del futur urbà.

ORIOI VILA-PUIG

Sabadell, 1964

És un artista visual que desenvolupa una obra centrada en la imatge com a espai d'exploració simbòlica i crítica. La seva pràctica artística es construeix a partir de l'assaig com a metodologia oberta, una forma d'indagació que desborda els límits convencionals de l'experiència i que es nodreix de la tradició, entesa com allò que ens precedeix i ens configura. Aquesta aproximació es manifesta en l'ús recurrent de la cita i l'apropiació, tant en la imatge com en l'escriptura, com a eines per generar nous imaginaris i activar la memòria col·lectiva.

Format a l'Escola d'Art EINA i llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, Vilapuig ha desenvolupat una trajectòria sòlida i coherent, marcada per una mirada crítica sobre el llenguatge visual i el seu potencial per interpel·lar el desig, la pèrdua, l'erotisme, el cos, la por i el temps. La seva obra es caracteritza per una poètica visual que convida a una lectura atenta i reflexiva, on la imatge no és només representació sinó també detonant de sentit.

Ha exposat en institucions com La Virreina, el MNAC o la Fundació Suñol, i la seva obra forma part de col·leccions com el Museo Reina Sofía, el MACBA o el Museu d'Art de Sabadell. També ha col·laborat en projectes interdisciplinaris amb artistes com Riccardo Massari Spiritini i Mim Juncà, i ha participat en col·lectius com Obliqua i Jacques Moran, des d'on ha explorat noves formes de creació col·lectiva. El seu treball continua obrint espais per pensar la imatge com a lloc de resistència, memòria i transformació.

Títol: SON

Any: 2024

Tècnica: Conjunt de setze empremtes de mesures variables, videoprojecció, text, mapa, postal i fotografia

Dimensions: 366 × 300 cm

Procedència: Artista

Dipositari: Morera. Museu d'Art Modern i Contemporani de Lleida

Preu: 22.000,00 € + 21% IVA (4.620,00 €) = 26.620,00 €

Aquesta obra recent d'Oriol Vilapuig s'inscriu en la línia de la seva sèrie *Teoria dels cossos* i aprofundeix en la seva exploració del patrimoni romànic des d'una mirada contemporània. Mitjançant tècniques com el collage i el frottage, l'artista construeix un univers visual ric i poètic, on es combinen calques de piques de granit, animals medievals i diapositives d'imatges actuals. Aquesta superposició d'elements crea un diàleg entre el passat i el present, entre el sagrat i el quotidià, tot generant una iconografia pròpia.

L'obra parteix de les investigacions realitzades a les Valls d'Àneu i manté una forta connexió amb el territori de Ponent i els Pirineus. Amb una gran càrrega conceptual i simbòlica, la peça reflexiona sobre la contemporaneïtat i la persistència de les formes ancestrals en l'art actual, consolidant Vilapuig com una veu singular dins l'escena artística contemporània.